

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAFA

2021/1
Fiyat: 25 TL - KKTC: 28 TL

özel
sayı

bi dünya...

MÜZİK

Athena - Burhan Bayar - Çelik - Emel Müftüoğlu - Ercan Saatçi
Erol Evgin - Fatih Erkoç - Feridun Düzağaç - Garo Mafyan - Hakan Altun
Hakan Peker - Hüsnü Arkan - İlhan Şeşen - Kenan Doğulu
Metin Özülkü - MFÖ - Mirkelam - Nilüfer - Sezen Aksu - Sıla
Şakir Askan - Teoman - Umay Umay - Yasar - Yonca Evcimik
Zara - Zümrüt Livanelli

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

BU SAYIYI

KORONAVİRÜS SALGINI SÜRECİYLE BAŞLAYAN
VE BU SÜREÇTE YALNIZ BIRAKILAN
MÜZİK YAPARAK GEÇİMLERİNİ SAĞLAMA ŞANSLARI KALMAYAN

EVLERİNE EKMEK GÖTÜREMEYEN

ÇALIŞMA OLANAKLARI YOK OLAN

BÜYÜK BİR ÇOĞUNLUĞU DEVLET DESTEĞİ ALAMAYAN

BÜYÜK BİR ÇOĞUNLUĞU BORÇ BATAĞINDA YÜZEN

EVLERİNİN KİRASINI ÖDEYEMEDİĞİ İÇİN EVLERİNDEN ATILAN

ENSTRÜMANLARINI SATMAK ZORUNDA KALAN

İHTİYAÇLARINI KARŞILAYAMADIĞI İÇİN ÇOCUKLARIYLA GÖZ GÖZE GELMEMEYE ÇALIŞAN

DAHASI HAYATTAN VE CANINDAN BEZİP

İNTİHAR EDEN

TÜM MÜZİSYENLERE İTHAF EDİYORUZ!

Bu dergiden **elde edilecek kazancın yarısı**, salgın döneminde çalışma imkânı bulamayan müzik sektörü çalışanlarına ve hayatını kaybedenlerin ailelerine destek amacıyla **Popüler Müzik Sanatı Vakfı (POPSAV)** 'na bağışlanacaktır.

www.popsav.org

KAFKA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

her şeye rağmen müziğe tutunduk

Öyle günler yaşıyoruz, öyle sınavlardan
geçiyoruz ki...

Tam da kalabalıklara müzik yapamadığımız,
birlikte çalıp söyleyemediğimiz bugünlerde, müziğin
önemini ve hayatımıza neler kattığını daha iyi
anlıyoruz diye umuyorum.

Bu özel sayıda derginin genel yayın yönetmenliği
görevini bana veren KAFA yönetimi de pandeminin
bu kadar uzun süreceğini hesap etmemiş olsa
gerek. Zira ben ve hayatımıza efsane şarkılarıyla
dokunan değerli müzik insanları, aslında
yazılarımızı geçen yıl tamamlamıştık. Fakat süreç bizi
bugünlere dek bekletti.

Bu süreçte müzisyenlerin, ne denli zorluklar
çektiklerini de sıkça gördük ne yazık ki... İntihar eden
onlarca müzisyenin sesi olmaya çalıştık ama nafile...
Biz her şeye rağmen yine müziğe tutunduk ve
paylaşmaya gayret ettik.

Bu sayıda özellikle 90'lı yıllarda besteledikleri ve
söyledikleri şarkılarla ailelerimize kattığımız değerli
müzisyenlere ve yine bir o kadar
kıymetli şarkıların doğuş hikâyelerine yer verdik.
Her notasına anlam yüklediğimiz, mutlaka önemli bir
anımıza eşlik etmiş bu şarkıların hikâyelerini okuyunca
çok etkilendim. Umarım sizler de beğenirsiniz...

Hayatımızın renklerini, müziğe ve sanata borçluyuz.
Müziksiz ve sanatsız bir hayatın ne kadar sıkıcı,
monoton ve çekilmez olabileceğini
hayal bile edemiyorum.

Mustafa Kemal Atatürk'ün söylediği gibi,
"Hayatta musiki lazım değildir, çünkü hayat musikidir.
Musiki hayatın neşesi, ruhu, süruru ve her şeyidir."

Hayatın müzik, müziğin de hayat olduğunu
fark edenlerden olmanız dileğiyle...

Ercan Saatçi

2021/1 - Özel Sayı - Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi
Yayın Tutarı: Yayıncı Sırtı: Yayıncı: KAFA Grup Yayıncılık Ltd. Şti.
İmciyaz Sahibi: Candan Tulga İşk. Sorumlu Müdür: Mert Çanga
Genel Yayın Yönetmeni: Ercan Saatçi
Görsel Yönetmen: Volkan Gökmeşe
Kapak Tasarımı: Merve Yiğit Özüoğlu Temsilcisi: Emrah Akbaş
Reklam: İletişim@kafa1500.com

Adres: Kızıllı Mah. İsmailpaşa Sok. No:44 Kadıköy / İstanbul
Tel: (0216) 428 9 888 Baskı: İHAS Gazetecilik A.Ş. 29 Ekim Cad.
İHAS Plaza No: 15A 41 Yenibosna / Beşiktaş / İstanbul
Tel: (0212) 454 30 00 Dağıtım: İTAP (0212) 354 30 00
www.kafadergi.com - bilgi@kafadergi.com

KAFA dergisi, telif hakları, yayıncılık, tasarım ve dağıtım hakkını saklar.
Baskı, dağıtım ve satış hakları saklıdır ve değiştirilebilir.
Her hak saklıdır ve her hak saklıdır.

Fotoğraflar: Depo Photos

Mehmet Ali & Akşamsefası

içindekiler

Sezen Aksu	4
Teoman	6
Erol Evgin	8
Sıla	10
MFÖ / Fuat Güner	12
Peridun Düzağaç	14
Nilüfer	16
Ercan Saatçi	18
Kenan Doğulu	20
Yonca Evcimik	22
Zülfü Livaneli	24
İlhan Şeşen	26
Burhan Bayar	28
Umay Umay	30
Yaşar	32
Hakan Peker	34
Fatih Erkoç	36
Emel Müftüoğlu	38
Hüsnü Arkan	40
Athena	42
Hakan Altun	44
Çelik	46
Şakir Askan	48
Garo Mafyan	49
Metin Özülkü	50
Zara	52
.....	54

Sezen Aksu

roman

O gün de kaydın orta yerinde "Bir saatliğine bir yere gidip geliyorum," deyince, stüdyo ahalisi şaşkına döndü. Arto (Tunçboyacıyan) "Pardon da nereye?" diye sorduğunda, "Bir eyleme katılıp geliyorum," dedim.

Roman şarkısı, bizatihi eyle kaniyla gelmiş şarkılardan biri. Öyle Kanlıca'dan denize bakarken, hayal gücünün dehlizlerinden çıkagelmiş değil...

2008 senesinde, böge de yaşayan vatandaşlarımızın "Sulukule Yıkılmasın" mücadelesine destek vermek için Yıldırım Türker'le birlikte Hidirellez Şenlikleri'ne katıldık.

"Deniz Yıldızı" albümünün en hummalı dönemi idi, şarkılar bitme aşamasındaydı. Benim stüdyo çalışmalarımı bilenler bilir; bir tür kamp mantığıyla çalışılır.

Üstlerine kapıyı kilitleyip, camları tirmalamıştığım, bazılarına su ısıttırıp, tuvalette ynkandırışmışlığım vardır. Mesela Karma (yapım şirketi) dönemlerinde Aşkın Arsunan'a elbisemi, tonmaisterlik yapan Yılmaz'a (Yeniyo) danteli

çoraplarımı giydirmiştim. Sırf üz erlerini değiştirmek için eve gitmeyip, çalışsınlar diye! Böyle bir çalışma sistemi... O zamanlar bunun biraz zalimce olduğunu bildiğim hâlde, kendime mâni olamıyordum.

Eylem gülünün dönüşünde çıkıverdi Roman. Dedim ya, etiyle kaniyla, üstünde Sulukule dumanıyla geldi; son anda albüme girdi.

Dolayısıyla o gün de,kaydın orta yerinde "Bir saatliğine bir yere gidip geliyorum," deyince, stüdyo ahalisi şaşkına döndü. Arto (Tunçboyacıyan) "Pardon da nereye?" diye sorduğunda, "Bir eyleme katılıp geliyorum," dedim. Hatta stüdyoya

döndüğümde de "Eylem gülü, hoş geldin," dediydi. Eylem gülünün dönüşünde çıkıverdi "Roman". Dedim ya etiyle kaniyla, üstünde Sulukule dumanıyla geldi; son anda albüme girdi.

O dönem Beyazıt (Öztürk) programına katılmam için her hafta ekrandan çağrı yapıyordu. Hangi arada gideceğim, kampım var benim! Kendim de aynı kamptayım yani, yanlış anlaşılmasın. Bu yüzden Hidirellez'de beni gören bir roman çocuğu "Apla, Beyaz Abi hep seni çağırıyor ama ona gitmedin, bize geldin de mi, he he..." diye kıkırdadıydı ısırlas ı suratıyla. Evi yıkılacak, evi! O kıkırdıyordu. Daha küçüklükten başlayarak, k elerini neşeden süzerek yaşayan, yaşam erbabı insanlar hepsi. Evleri yıkılmasın diye dünyanın en güzel ve zarif diliyle ricacı oldular; şarkıyaşöyledik, rengârenk, davullu zurnalı kafilelerle yürüdük, göbekse attık.

Sonunda ne oldu, Sulukule'yi yıktık. Şarkıdan bir cümleyle bitireyim: Aşk bile çözemezse, yazıklar olsun Ne bu uçurum böyle, yürekler arası...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteoy.org>

Teoman

zampara'nın ölümü

Ben, ileride şarkı yazarsam, Cohen'in yaptığıni yapmaya karar verdim. Ahlakçılara yüz vermeyecektim. Şarkı yazarlarının yolunu tikiyorlardı.

Yirmili yaşlarımda, Türkiye'de çıkan az sayıdaki kültür dergilerinin hepsini alırdım. "Leonard Cohen" adına o dergilerden birinde rastladım. Bir şarkısından bahsediliyordu -Paper Thin Hot el- açık saçık sözler vardı şarkıda. Bir adam, oteletin yan odasında kalan eski sevgilisinden bahsediyordu. Duvarlar inc e olduğu için, yan odadaki sevişme seslerini duymuştı. Eski sevgilisini

Zampara'nın Ölümü 1
Söz & Müzik: Teoman
Album/Plak: 17, 2000,
NRL Müzik

Zampara'nın Ölümü 2
Album/Plak: Özgün Çılgın
Söz & Müzik: Teoman
1999, NRL Müzik

Erotizm, saygı duyulan şarkı yazarlarında olmayan bir kavramdı, ucuz bulunuyordu.

seviştiği adamın orgazmini bile. Çok etkilenmişim böyle şarkılar yazan o adamdan. Sonraları araştırdım, "The Death of a Lady's Man" albümüydü. Cohen'in, 1977 "Wall of Sound" prodüksiyon stiliin mucidi, prodüktör Phil Spector'la yaptığı albüm. Spector manyağın tekiydi. İçinde oral seks, grup seks gibi çok çok ayıp (!) şeyler de vardı. Ama Cohen'e saygı da büyüktü, bir şarkı yazarı olarak. Türkiye'nin tam tersi bir pozisyon. Çünkü erotizm, saygı duyulan şarkı yazarlarında olmayan bir kavramdı, ucuz bulunuyordu. Ben, ileride şarkı yazarsam, Cohen'in yaptığıni yapmaya karar verdim. Ahlakçılara yüz vermeyecektim. Şarkı yazarlarının yolunu tikiyorlardı.

Yine o yıllarda, bir sevgilim bana şöyle bir şey söyledi, ben ayna karşısında havali havali, saçımı başımı düzeltirken "Adama bak hem ölmek istiyor hem süsleniyor," çok hoşuma gitti söylediği, aklıma kazıdım. **O yıllarda, uyku problemi çekerdim, bunalımdan geberir, Beyoğlu sokaklarını arşınılardım sabahlara kadar. Barlarda entelektüel-serseri alilerimiz vardı. Onlara "bar filozofu" adını takmıştım.**

İlk albümümü yaparken, prodüktörüm Rıza Ereklî bunalımlı hallerimi görüp sevgilimi olup olmadığını sormuştu. "Var birkaç tane," demiştim. "Olmaz," demişti, "insana bir kadın lazım." Onu da aklıma kazıdım. Mazhar-Fuat-Özkan'ın bir şarkısı vardı, "Ali Desidero". Güzel bir hikâyeydi. Onu da aklıma kazıdım.

Üçüncü albümüm "17"yi yaparken çok hırslıydım. Ortalığı dağıtacak bir albüm yapacağımı söylüyordum menajerim Funda Sanlıman'a. Ona, Bruce Springsteen'in "Born to Run" albümü gibi bir albüm yapmaktediğimi anlatıyordum, "Onun kadar iyi!" albümü yaptım, içinde; "Paramparça", "17", "İki Yabancı", "Rüzgâr Gülü" gibi hit şarkılarının olduğu albüm. Sene 2000. Albüm o senenin en çok satanlarından biri oldu. İçinde bir şarkı daha vardı; Zampara'nın Ölümü (Bu şarkı iki albümünde de yer alır. Birincisi "17", ikincisi "Gönülçelen" albümünde. Birbirinin devamı olarak. Zampara, "Gönülçelen" albümünde ötür. "Zampara'nın Ölümü" şarkımı stüdyoya ilk götürdüğümde benimle dalga geçti prodüktörüm Rıza Ereklî ve aranjörüm Alper Erinc. "Bu şarkı bile değil," dedi, ben onlara "Çok güzel bir şarkı," olduğunu söyledim.

Yukarıda, sizlere Cohen'i, Mazhar Alanson'u, Rıza Ereklî'yi, Ali Desidero'yu boşuna anlatmadım. Bir şarkı nasıl oluşur, onu anlatmaya çalışıyorum. Peki "Zampara'nın Ölümü" şarkımda nelere dikkat ettim? Bir kere, şarkı bir gecede geçen bir hikâye olsun istedim. 40'li yaşlarımda kart bir zamparanın bir kadına asılmasını, onun şehket dilenmesini, gurur kırıklığı, sarhoş sarhoşarabasıyla evine giderken hız yapmasını, çevim eye yakalanmasını, devam etmesini ve sonunda ölmesini anlatıyor şarkı. Adı, Cohen'in "The Death of a Lady's Man" şarkısına gönderme, hikâye tamamen benim kurgum.

erkek;

Pardon siz i birine benzettim geçmiş yıllardan
Yemin ederim az cik içtim, bu hâlim doğuştan
Şampiyonum sanırken diskalifiye olduğumdan
İşte sevgili bayan, tüm gevezeliğim bundan
Bir kız tanırdım eskiden, "Hayat berbat" derdi
Loş kalbinde hayal kırıklıktan biriktirdi
Her filmde, kitaptan bir rol seçerdi
Beğensin diye ge lirse ölüm, makyajsız gezmezdi
Tan rşın ız benim gibilerini boş sokaklardan
Çizgilere basmadan yürümeye çalışan insanlardan
Ama dün akşam dedim ki kendi kendime
Düşünme!
Kim anlamış ki sen anlayasın böyle?
Bir şey söyled i ki bence de doğru, bir bar filozofu
"Çok kadın hiç kadındır oğlum, yalnızlıktır sonu"
Kadehte yansımama baktı, ayaklı bir kanıttım
Kadın dergileri testlerinde her so tu ya yanıttım
Öyle güzelsiniz ki, galiba korkmaya başlamalı
Sizin kadar güzel olmak hemen yasaklanmalı
Durun, tahmin edeyi m, balıksınız değil mi?
Çok yalnız mı, n'olur size geldim mi?

kadın;

Galiba kendinizi pek enteresan san yorsunuz
Büyümeyen adam sendromu bu, ama yaşlanıyorsunuz
Küstah taklidi yapan erkekler fam ilyasından
Milyarlarca zavallı adam midemi kaldıran

Ya siz hâlâ bıkmadınız mı hiç kendinizden?
Eviden uzak yalnız kovboy triplerinizden?
Hadi g'elin uyuyun koyununda eğer çok isterseniz
Ben uyanmadan giderseniz beni memnun edersiniz

erkek;

Pardon ama her hâlde bizim de bir gururumuz var
Nefret et ama acıma yeter ki istediğin kadar
Halbuki güzel kent masalları vardı aklımda
Mum ışığında anlatacım kad ın ve erkek hakkında

Tanırsınız benim gibileri boş sokaklardan
Çizgilere basmadan yürümeye çalışan insanlardan
Ama dün akşam dedim ki kendi kendime
Düşünme, kim anlamış ki sen anlayasın böyle!

Geldim sevgili arabam düldül yalnızız yine
Patlıycam çok sıkıldım kendimden ben bile
Bir ağustos böceğiydim ben ama kaybolmuş sazım
Eyyvah polis amcalar her yerde, galiba yan bastım

Hiç üfletme memur abi, nefesim 95 oktan
Valia patlınız alimallah yanımda kibrit çaksan
Sen sormadan ben söyleyeyim ne ehliyet ne ruhsat
Ne de sigortam var, sadece bu meymenetsiz surat

Sağ olsun memur abi anlayışlı çıktı
Hadi git dedi, sakın sürme hızı
Gözüm kapalı bile giderim ben bu yollarda , eh bi de
Yavaş kullanmak ayıp olur içtiğim onca saraba, bas gaza
Humm... ne?

Erol Evgin

işte öyle bir şey

"Bir söz yazarı
benim için bir
söz yazar da
beğenmezsem
bunu ona nasıl
söylerim" diye
yedi yıl ben
yazdım şarkı
sözlerimi.

Söz: Cigdem Talu
Müzik: Melih Kibar
Album: İşte Öyle Bir
Şey/Sevdan Olmasa, 1978
Feyyaz Plakçılık

Çığdem Talu, ed bîyatçı bir aileden geliyordu. Büyük dedesi Recaizade Ekrem Talu, dedesi Ercüment Ekrem Talu idi. Babası, çocukluğunun futbol maçlarının ünlü radyo spikeri Muvakkar Ekrem Talu idi. Maçlarda "Gol olabilir!" dediği zaman, çoğunlukla gol olurdu.

Çığdem'in ağabeyi Erdem Talu ve eşi Betül Talu ünlü mimarlardı. Eşim Emel, öğrencilik yıllarında onların mimari ofisinde çalışırdı. Ben de mimari proje yarışmalarında yardıma giderdim. Erdem Bey, Emel'e "Çığdem ile Erol'u tanıştıralım," demiş. O yıla kadar şarkı sözlerimi ben yazıyordum. Sebeline güleceksiniz. Türk şiirini bilir ve severim. Bu nedenle kolaykolay söz beğenmem. Ve de mahcup bir çocuktum. "Bir sözyazarı benim için bir söz yazar da beğenmezsem bunu ona nasıl söylerim" diye yedi yıl ben yazdım şarkı sözlerimi.

Çığdem, Bebek'te dayısının adını taşıyan bahçe içinde, Bebek Koyu'na bakan Cevat Bey Köşkü'nde annesi Haslet Hanım ve kızı Zeynep'le yaşıyordu. Çığdemlerin köşkte bir araya geldik ve ilk buluşmada çok sevdim Çığdem'i. Eleştiriye açık, aydın, kültürlü, Işık Lisesinde genç bir İngilizce öğretmeni... Ve birlikte ilk 45 devirli plak için çalışmaya başladık. "Soför Mehmet" ve "Tanırım Bu Hasret Bitse" ilk işimizdi ve başarılı bir çalışma olmuştu. Birlikte **ikinci 45'lik için bir araya geldiğimizde, "Sana genç bir besteci arkadaşını tanıstırmak istiyorum," dedi Çığdem: Melih Kibar. "Aaa Melih! "Erol!" diye, Melih'le kucaklaştık.** Çığdem hayretle, "Siz tanışıyor muydunuz?" diye sordu. İstanbul Yelken Kulübünde Yarasalar Orkestrası'yla dans müziği yaptığım yıllarda orkestranın orgcusu Vahe, Kanada'ya yerleşmek üzere gruptan ayrılmış, yerine Melih gelmişti. Alman Lisesi öğrencisi Melih'le kısa sür ede dost olduk. O yıllarda Feneryolu'ndaki evimde bestelerini piyanoyla çalıp teybe kaydettiğimizi hatırlıyorum. Çalışmamız uzayınca babası Sami Bey odaya girip "Varın erken saatte okul var," diye bizi uyarırdı.

Melih, Çığdem ve ben sinerji oluşturmuş ve çalışmaya başlamıştık. O günlerde Ankara'da bir gazinoda çalışıyordum. Bir sabah Çığdem aradı, benim için bir şarkı hazırladıklarını söyledi ve Melih'in piyanosu eşliğinde şarkıyı telefonda söyl eneye başladı:

*Seni düşündüm dün akşam yine
Sonsuz bir umut dolmuş çime
Bir de kendimi düşündüm sonra
Bir garip duygu çıktı omzuma
Haniissiz bir yoldan geçenken
Hani bir korku duyar da insan
Hani birşarkı söyler içinden
İşte öyle bir şey...*

Telefonda nefesimi tutmuş, dinliyordum. "Çok güzel olmuş, ben hemen geliyorum!" dedim. Ve Ankara'dan ilk uçakla İstanbul'a, Çığdemlerin köşke gittim, defalarca çalıp söyledik şarkıyı: Akşam da tekrar Ankara'ya gazinoya dönmüştüm. Hicaz makamında ve 5/8 aksak ritimli şarkı, pop müzikte o güne dek alışılmamış bir sound'du. "İşte Öyle Bir Şey" e değerli dostum Atilla

"İşte Öyle Bir Şey"i hâlâ her söyleyişimde gözlerim dolar.

Özdemiroğlu muhteşem bir düzenleme yaptı. 45'lik plajın arka yüzüne, yine bir "Çığdem-Melih" çalışması olan "Sevdan Olmasa"yı Hurşit Yenigün'ün düzenlemesiyle koyduk. İki şarkıyı da Şat Yapım'da kaydettik ve 45'liği çıkardık. Ve her iki şarkı, 1976 yılı sonunda; en iyi söz, en iyi beste, en iyi yorum, en iyi düzenleme diye tüm ödülleri toplayarak yılın şarkıları oldu ve biz e ilk Altın Plajımızı kazandık.

"İşte Öyle Bir Şey"i hâlâ her söyleyişimde gözlerim dolar. "Sevdan Olmasa" ise konserlerimin finalinin değişmeyen coşkulu şarkısıdır. Konserlerimde Çığdem ve Melih'i, Cahit Sıtkı Tarancı'nın "Sanatkârın Ölümü" şiiriyle anarım ve onları dua niyetine alkışlarız müzikseverlerle:

*Gitti gelmez bahar yeli;
Şarkılar yarıda kaldı.
Bütün bahçeler kilitli;
Anahtar Tanrıda kaldı.*

*Geldi çatı en son ölmek,
Ne bir yemiş, ne bir çiçek;
Yanıyor güneşte petek;
Bütün bal arıda kaldı...*

Sıla

afitap

*Şarkıyı sar başa bi' daha, burası olmadı bi' daha. Hece sallandı bi' daha.
Onu tam öyle demesem, bi' daha. Bir aşağı bir yukarı evde. Salon,
hol, mutfak... Her şeyin mümkün olduğu bir akşam, bir ev, bir ben.
Karşımda müşfik bakışlarıyla Afitap!*

Yorğun gökyüzü hayli aşağıda. Nasıl bir yağmur... İstanbul'un binip gitmez trafiğinde eve varmaya sabır çekerken araba yine durdu. Neredeyiz? Karaköy. Camdan dışarı baktığımda kırtasiyeye emin puntolarla işlenmiş "Afitap" ismiyle karşılaştım. "Burası meşhur Afitap 1st e ya," dedim. "Bâb-ı Âlî'nin meşhur kırtasiyesi, bak demek buraya taşınmış, ne ağır dolusu isim, ne çok mana var peşinde," dedim. **O an içimde bir şimşek çaktı. Eve daha çabuk gitmek için artık kocaman bir emelim vardı. Sokağı dönene kadar hep "Afitap" dedim durdum içimden.**

Eve girdiğimden uzundur beklettiğim o Arnavutça şarkıdan başka ulaşmak istediğim bir şey yoktu. Beni neredenyse iki senedir bir rafta bekleyen, "Ben buna mutlaka söz yazacağım," dediğim o şarkı. Neyin zamanı gelse içerde, saat on ikiyi vurur ve o guguk kuşu selamını çıkar malum. Salona, mutak kanempe çıktım. **Afitap, gür kadınlığı, güçlü, anaş gövdesiyle karşıma dikildi. Gönül rahatlığıyla ona anlatabiliyordim. O dinleyen ve sarmalayan bir kadını ve ona**

düşünmeden yazabiliyordim. Nitekim şarkıyı sar başa bi' daha, burası olmadı bi' daha. Hece sallandı bi' daha. Onu tam öyle demesem, bi' daha. Bir aşağı bir yukarı evde. Salon, hol, mutfak... Her şeyin mümkün olduğu bir akşam, bir ev, bir ben. Karşımda müşfik bakışlarıyla Afitap!

Ve gece, uykuyu çığırma yakın, ilgililerin telefonlarında benden gelen bir mesaj: Hani o Arnavutça şarkı vardı ya, yazacağım dediğim. Hah, yazdım ben onu. Adı da Afitap. Bu parçayla çıkacağımızı zannediyordum. Yalnız söylerim.

Ben çalışırken ilk göz ağrım rahmetli Gustave dinlemişti. Koltukta beyaz sarı tüyleriyle dön e yatarken, hemen kalkmış yakınım gelmişti. İyi şarkıdan anladığına yemin edebilirim.

Güler yüzü bir uykuyu çekti o akşam Gustave'la.

Velhasıl uzatmayayım; Karaköytrafiğinde, kırtasiyenin ismiyle karşılaştığım o ana, zamanın sırrına minnetim büyük. Kahveyi de mecburen sade, tercihen az şekerli içiyordum. Sen otur, bence ben yaparım Afitap.

Gustave koltukta beyaz sarı tüyleriyle dön e yatarken, hemen kalkmış yakınım gelmişti. İyi şarkıdan anladığına yemin edebilirim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MFÖ

şahları da vururlar'dan ele güne karşı'ya

Mazhar Alanson "Şahları da Vururlar"ı seyretmeye geldiği bir temsilde seyircilerin bu iki şarkıya gösterdikleri beğeni ve alkışa tanık olunca, her ikisine de yeni sözler yazarak, "Ele Güne Karşı" ve "Yalnızlık Ömür Boyu" şarkılarının ortaya çıkmasını sağlıyor.

Fuat Güner anlatıyor...

Yıl 1980, Ferhan Şensoy, yazmış olduğu, "Şahları da Vururlar" adlı nefis bir tiyatro oyununun müziklerini bestelememi rica ediyor. Tabii ki çok beğendim teklifi. Böyle bir yazarın bu nefis eserinin müziklerini yapmayı büyük bir zevk ve kabul ediyorum.

Oyunun müzikleri arasında özellikle iki şarkı ki bunlardan biri "Döndü Pervaneler", bir diğeri "Gam Yeme Sen Ey Süreyya", hem oyuncular hem de izleyenler tarafından çok sevilmeğe başlanıyor.

Mazhar Alanson oyunu seyretmeye geldiği bir temsilde seyircilerin bu iki şarkıya gösterdikleri beğeni ve alkışa tanık olunca, her ikisine de yeni sözler yazarak, "Ele Güne Karşı" ve "Yalnızlık Ömür Boyu" şarkılarının ortaya çıkmasını sağlıyor. "Döndü Pervaneler", "Ele Güne Karşı" oluyor, "Gam Yeme Sen Ey Süreyya" da "Yalnızlık Ömür Boyu"na dönüşüyor.

"Ele Güne Karşı" albümü 26 hafta bir numarada kalıyor, 30 yıl sonra tüm sanatçı ve gazeteciler tarafından yüzünlü albümü olarak seçiliyor.

"Ele Güne Karşı" albümü 26 hafta bir numarada kalıyor, 30 yıl sonra tüm sanatçı ve gazeteciler tarafından yüzünlü albümü olarak seçiliyor.

O tiyatro oyunu olmasaydı ve Mazhar bu sözleri yazmasaydı, belki de böyle iki şarkı ortaya çıkmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Söz: Mazhar Alanson
 Müzik: Fuat Güner
 Albüm/Plak: Ele Güne
 Karşı, 1984, Balet Plak

Feridun Düzağaç

Lavinia

İlk bestemdir Lavinia... Neresinden bakarsak bakalım "cahil cüreti" değilse de "gençlik cesareti"dir. Müziğin temel doğrularını ve sade matematiğini öğrenmeden daha...

1 982 başkısı "Bir Kapı Önünde"siyle tanışışım. Tanımak derken yani büyük cüret bu dili, kalem, adamı tanımak... "Anlamaya çalışmak", doğrusu bu.

"Bütün renkler hızla kıpırlıyordu, birinciliği beyaza verdir." Tamam da hadi bakalım buyurun buradan çekin acıyı...

"Bugüne en uzak gün, dün." Bu nasıl bir dil, nasıl bir fark, bu nasıl bir adam... Ne menem bir bakış; hayata, duyuya... Bu hiç de zorlamaolmayan, durmayan bir devrim sanki dilde...

Peki ama bu adam kim ve neden "anlamıyorum" değil "anlamıyorum" yazıyor mesela... Bana bu ozanı öneren dostum da "cevaplayamıyor". Zaten yanıtları önemsemenden umursamadan boşlukta soruları çoşturduğumuz kavak yelleri zamanları... İlk gençlik, ilkbaharıömrün; kıymeti sonbaharda anlaşılacak zamanlar... Herkeste bir "sen" edebiyatı. Özdemir Asaf'ı tanıyana dek en ağdalı, en platonik "sen" bende sanırdım. Hadi oradan Fe... Daha çekecek çok hasret, çok acı, çok kavuşma, çok ayrılık lazım sana. Hayatın sana sunduğu kadarsın. Hayat "O'na münhasır" bambaşka bir dil sunmuş, kutsamış, ödüllendirmiş. "Kim o deme boşuna benim ben öyle bir ben ki gelen kapına baştan başa sen" demiş.

2=1 koymuş adını. Yalan olmuş matematik.

Yaşasın şiir...

Kimse kimseyi dert etmemiş Özdemir Asaf'ın "sen"ini ettiği kadar.

Akranlarım, arkadaşlarım Adana'nın kendine has kavrurucu yaz akşamlarında boşışeleri illaki masaya sıralayarak iç geçirirlerken "sen"lerine... Ben mahcup, utangaç, müzmin, platonik taze genç... **Asaf'ın demlenmiş yaşı ve yorgun "sen" güzellemelerine sığınmayı seçiyorum. Herkesin "sen"i kendine...**

O şiir bana en kıymetli bestelerimden birini kazandırmakla kalmadı, 30 yıllık şarkı yazmak serüvenimin temel taşı oldu...

Asaf'ın "Lavinia"sını farketmem için birkaç yıl daha gerekecek. "Boş derslerin şarkı söylenen güzel sesli utangaç çocuğu" üniversiteye başlayacak. 24 tercih yapmış, 23'ü İstanbul! Hayat O'na ilk "şeklini" yapacak: Adana'da Çukurova Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi İşletme Bölümüne başlayacak. Oyunculuk ve konservatuvar hayallerini kalbine gömecek. Sonra orada amatör bir müzik grubu kurulacak. Adı "Tini" olacak. Grubun elebaşı Emrah, bir gün O'nu bulacak "Senin sesin çok güzelmış, grubun solisti olana," diyecek... Aynı zaman dilimi içinde üniversiteden arkadaşlarla o dönemler çok çok sevdiği ve şarkılarına hayran olduğu Mazhar Alanson oynuyor diye bir filme gidecek. Asaf'ın Lavinia'sızla o akşam tanışacak...

80'lerin ikinci yarısından bahsediyorum. Dönemin şartları veteknolojik olanaklarıölçüsünde son derece iyi koterilmiş ve kurgulanmış bir Türk filmi* çok tanınmak ve seilmek hayaliyle tutuşan genç bir müzisyen, hikâye bu ya yeryüzüne inen "seytanın merhameti" ya da daha doğrusudeğiylemutlanıp hayallere dalacak. Gel gör ki şeytandan daha şeytanlaşan, kötü ve yalancı insanlar o heyecanı kursakta boğacak. "Şeytan" o insanlık halleri içinde, iyi kalpli ve güzel bir insan kadar masum ve çaresiz hissedip duyuyayveda ederken bu şiir yankılanacakfinalde...

İlk bestemdir Lavinia... Neresinden bakarsak bakalım "cahil cüreti" değilse de "gençlik cesareti"dir. Müziğin temel doğrularını ve sade matematiğini öğrenmeden daha... "Bareli akor" basmayı beceremedim yazmış bulundum. O şiir bana en kıymetli bestelerimden birini kazandırmakla kalmadı, 30 yıllık şarkı yazma serüvenimin temel taşı oldu... O filmin ana eksenine oturtulan "iyilik ve güzellik" ise bir büyük yönetmenin yıllar önce öngördüğü gibi tam da aklımızı, vicdanımızı ellerimizden düşürmediğimiz, telefonlara yüklediğimiz bu zamanlarda tüm güzel şairler gibi atlarınıza binip uzaklaştılar. Şimdi bu yazıyı yazmam istendiğinde bir kez daha acıyla anıyorum ki Asaf'ın kara sevdasından dahası varmış... En kara sevdası ise bu şiirini yazacak bir ozan kurtaracak dünyayı...

Sıfır Ödemiş Anaf
Müzik: Feridun Düzgün
Albümü/Plakı Beni Rahatla
Dinleyin, 1990,
Prestij Müzik

Söz & Müzik Kayahan
Albüm/Plakı Geceler, 1967,
Yağar Kekeva Plakçı

Nilüfer

dönüm noktam: geceler

*Zaman aktı, gitti ve yarışma günü geldi, çattı.
Tabii heyecan dorukta. Antalya Aspendos
Tiyatrosunu dolduran binlerce insan
Türkiye'yi alkışlamak için bekliyor.*

Yıl 1986... Yine, yeni bir şarkı üzerinde çalışıyordu Kayahan. Yine çok heyecanlı, yine çok sabırsız. Bir gün çıkageldi, "Sana çalmak istiyorum bir dinle bakalım," dedi.

"Vurulur zincirlere çareler gecelerde, bir damla bir damla daha düşer zindanlara gözyaşlarım...."

İçim titredi, nabzım yükseldi, heyecanlandım. İyi bir şarkı duyduğumda hep böyle olurum. "Çok güzel," dedim, "çok güzel..." O günlerde Antalya'da uluslararası bir şarkı yarışması düzenleneceği konuşuluyor. Kayahan'ın aklında bir şeyler var belli. En sonunda, "Ne dersin, bu şarkıyı yollayalım mı seçmelere?" deyiverdi. Ben dünden razı tabii...

Ertesi gün Yusuf Bütünley'in stüdyosuna gittik. Bir ben, bir Kayahan, bir de Kayahan'ın gitarı var... Tek seferde kaydettik şarkıyı. Seçici kurula gönderdi Kayahan. Veee Türkiye'yi temsil etme hakkı "Geceler" in oldu! Tabii bizde bir istek, bir heyecan; sabah kalkıyorum Geceler, akşam yatıyorum Geceler. Şarkının aranjörü Buğra Uğur oldu. Sevgili Atilla Özdemiroğlu'na gidip, onun eşsiz fikirlerinden de faydalandık. **Kim bilir kaç kez söyledim şarkıyı o çalışma süresince; belki 100, belki 200 bilmiyorum.** Şarkıyı seviyorum, sözlerini seviyorum, benim ruhumu yansıttır.

Zaman aktı, gitti ve yarışma günü geldi çattı. Tabii heyecan dorukta. Antalya Aspendos Tiyatrosunu dolduran binlerce insan Türkiye'yi alkışlamak için bekliyor. Buğra Uğur'un yönetimindeki büyük orkestra hazır ve anons edildiğimizde ben yaprak gibi titriyorum. Şarkıya başladım, sanki sesim titriyor biraz. Sevgi seli gürül gürül akıyor seyirciden bana... Artık daha rahatım, büyük orkestranın muh eşleştiğinde notalar, kelimeler dalga dalga yayılıyor orada bulunan her bir kişinin yüreğine... Şarkı bittiğinde öyle bir alkış kopuyor ki gururla nıyorum.

"Allah'ım! Ne kadar şanslıyım" diye düşünüyorum. Geceler'in birincilik aldığı gecevi kariyerindeki dönüm noktalarından biri sayarım.

**Sabah
kalkıyorum
Geceler,
akşam yatıyorum
Geceler!**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sözi Ercan Sertçi
Müzik ve düzenleme:
Aykut Gürel
Album/Plakı Sayınızda,
1998, Raks Müzik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ercan Saatçi

yani kısaca "sayenizde!"

Mottom belliydi artık, "Sayenizde (!)" Her şey sizin yüzünüzden oldu! Müsebbibi sizsiniz! Aşkta uğuttunuz insanı! Öznen bol ne var...

Doksantı yılların tam ortasıydı, Bostancı'da Adalar İskeleyi'nin karşısındaki sokakta, en yüksek apartmanın en üst katında, Seden & Ayku t Gürel çiftinin evindeydim... O aralar Aykut'la sık sık buluşup şarkılar yazdığımız zamanlardı. Biraz depresif ve kafamın bozuk olduğu bir gün olduğunu çok iyi hatırlıyorum. 27 yaşında bir delikanlının hissedebileceği ve yaşayabileceği, her şeyfazlasıyla anlam yükleyen bir yapıyla, Aykut'un balkonunda oturup sessizce kendi derdimi dinliyordum...

Bir filmde izlemiştim, "Kötü hissettiren şeyleri bir kâğıda yaz ve denize at!" Ben de kafaya taktığım her şeyi beynimde sıralıyordum... Bir yandan da hakikaten "dertlerimi kâğıda yazıp denize atsam geçer mi" diye düşünüyordum... **Kızdığım ne kadar insan, olay ve durum varsa için için söviyordum desem yeridir. Sonra içeriden bir defter bir de kalem aldım ama yazıp denize atmak için değil! Denize bakıp yazmak için...** Bostancı sahili karşımda, elimde kalem, önümde defter, aklımda yaşadığımı düşündüğüm haksızlıklar, çıkmazlar ve beynimde çınlayan en isyankârlardan bir fon müziği... E ilk dörtlük geldi: Neseveninide gideni Hepsinden vazgeçtim! Aşklarım dillere düştü sayenizde E buymuş aşk bestesi dedikleri...

Mo ttom belliydi artık, "Sayenizde (!)" Her şey sizin yüzünüzden oldu! Müsebbibi sizsiniz! Aşkta uğuttunuz insanı! Öznen bol ne var... Ayrıldığım sevgilim, unutamadığım yarım kalmış aşklar, üstüme üstüme gelen dertler, yamuk yapan arkadaşlarım... Her şeyi böyle yükselkeyaşağıdığım bir dönemdi ki suçladığım her şeye, herkese bir diyeceğim varmış meğer. İlk dörtlükte çıkartmadan aşka tövbe ettikten sonra, ikinci dörtlük de hemen ardından geldi:

Ne dünyayı yakarım
Ne de kırarım kadehleri
Sevgiye inanmaz oldum sayenizde
Tükenmişdelikanlı aşk dedikleri!

Yani kısaca "değmezmiş!"

Benim balkonda hararetili hararetili yazdığımı gören Aykut da durumun farkında... Uzun bir ilişkinin ardından, üst üste yapılan haksızlıklar, vefasızlıklar... O da salonda gitarını kurcalıyor. Çok uzatmayayın, aslında bana "bu şarkıyı nasıl yazdın"

diyenlere, "sözlerini okuyun" diyorum. Çünkü o anki ruh hâlimi bütün çıplaklığıyla yansıttığım açık ve net. Ha bir de aslında şarkı yazmak için oturmamıştım ben o balkona. Yaşadığımı düşündüğüm haksızlıkların, sessiz ve deniz manzaralı bir mahkemesiydi o balkon... Kafamda çalkalanan sözcükler, melodiler, öfke, kırık bir kalp... Çok uzun bir zaman diliminde gibi hisse ttiyordu ama bu sözleri yazmam yaklaşık on dakikayı bulmadı. Ayku t'un gi ttiyle balkona gelmesinin ardından, gezegenin en kısa şarkısını yapacağımızı biz bile bilmiyorduk. Sonrası bildiğiniz gibi:

Ne gülerim ne de kızarım
Ne de arkasından ağlarım
Yüreğim aşklara küstü sayenizde
E biktımartık fahişegönüllerden!

Ne okyanuslar kadar derin
Ne de gökyüzü kadar sakin
Fikirler alt üst oldu sayenizde
Korktum artık çarkların dönüşünden

Of Allah'ım Of
Nedendir hep zorda sana gelişim...
Of Allah'ım Of
Ofları tekerledim SAYENİZDE!

Nisan 1995, Bostancı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.com>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Kenan Doğulu

bugünüm sensiz geçti

Şarkılar yapıyorduk, çevremizdeki insanlar seviyordu. Sırasıyla önce evin, sonra mahallenin, şehrin, ülkenin ve dünyanın bestecisi oluyormuş insan.

Soğuk bir kış gecesi idi. Ranza'nın üst katındaki ağabeyimden gelen ağlama sesiyle uyandım. Bir süredir en iyi yaptığımız şeyi döküyordu gözlerinden yine. Aniden dümenimiz kırılmış, uzaya düşmüş bir hâledeydik. O zamana kadar kallavi bir acı yaşamamış iki küçük adam, hayatın gerçekliğiyle toka tlanmış bulmuştu kendini. Takim artık dört kişi kalmıştı. Üç yaşındaki kız kardeşimiz Canan ve genç yaşta bir parçasını kaybeden annem Serpil, hem lisesine hem

konservatuvarına devam ederken geceleri de bar ve gazinolarda çalışan Oza'nı ve hayalleri olan ben...

Şarkılar yapıyorduk, çevremizdeki insanlar seviyordu. Sırasıyla önce evin, sonra mahallenin, şehrin, ülkenin ve dünyanın bestecisi oluyormuş insan. Bilmeden, düşünmeden, herhangi bir hesap yapmadan sadece kendimiz için besteler yazıyorduk.

Yan odadaki piyanomuz hiç susmazdı. Ben de Ozi de o zamanki adıyla İstanbul Belediye Konservatuvarında piyanoda bölümündeydik. Sürekli egzersiz yapmanın yanı sıra eve özel derse gelen Rus bir eğitmenimiz de vardı. Düşmesinler diye bileklerimizizin altına ucu öze line si vriltilmiş kurşun kalem tutardık. Okulda pop ve rock çalmamız yasak olduğundan eve geldiğimizde sakınamazdık ellerimizi kaçırmakta n. İşte o doğaçlama anları n da akmaya başladı şarkılar.

Şiire olan ilğim şarkı sözleri konusunda bana güç verdi. Olgun ve buluşu sözlermiş o yaşlarda yazdıklarım. "Aşk Oyunu", "Yazmışsa Bozmak Olmaz", "Yaparım Bilirsin" gibi yol arkadaşları buldum o dönem. Nüket Duru "Tak Etti Canıma"yı, Erdal Çelik "Tek Kürekçim" şarkılarımızı aldı ve söyledi. İşte her şey orada başladı. Yan odadaki piyanodan, Ozim'den notalı bir mesaj geldi! **O zaman cep telefonu yok.**

Dumanla mesajlaşmak gibi. İyi fikrin olduğu odada buluşup çalışıyoruz. Güzel kalbimde ne melodiler vardır onun. Yine bulmuştu bir hava.

Tam da beni hareket ettirecek, içimi dökebileceğim, babamla selamlaşıp duygumu ölümsüzleştireceğimi anladığım bir ayma anyıydı. Öyle geliverir ya fikir izi n istemeden, buyursun gelsin!

Bir gün gibi hızlı geçen aradaki hatırı sayılır zamanda yaşadıklarımı anlattım şarkıda. Erkan Oğur usta n n EBo w ve perdesiz gitarla yarattığı harika enerji de şarkıyı ulvi bir yerlere götürdü. 29 sene geçmiş! Bense toplam iki kere söyleyebilirdim baş ta n sona şarkıyı sahnede. Ağlarım hep. Başkasından d nlediğimdesey pek keyiflenirim. Ceylan, Sila, yüzlerce cover. Enstrümantalleri de var bolca. Yaşıyor şarkı ıste. Ne güzel. Hâlâ o ilk

**Öyle geliverir
ya fikir izin
istemeden,
buyursun gelsin!**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Bugünüm Sensiz Geçti

Bugünüm sensiz geçti
Cehennemde bir asırdı sanki
Gözlerim iflas etti
Çığrından çıktı gözyaşlarım

Hani her şeyindim sensiz sen yoktum
Ayrılamazdık ya
Gül dudaklım sihir gözüm dön

Hani her şeyindim sensiz ben yoktum
Ayrılamazdık ya
Gül dudaklım sihir gözüm dön

Kara bulutları sensizliğim
Çöküyor üstüme yavaş yavaş
Çiçeğimin renkleri bir bir soluyor
Sensiz günlerde pembeler nerede

Hani her şeyindim sensiz sen yoktum
Ayrılamazdık ya
Gül dudaklım sihir gözüm dön

Hani her şeyindim sensiz ben yoktum
Ayrılamazdık ya
Gül dudaklım sihir gözüm dön

Yanarım ben sensizliğime
Doyamam senin sevgine
Bağlarım kopar uçarım gökyüzüne

Umutlarım gelip geçer
Mutluluklar bir an sürer
Sensizlik canım ölümden beter

Hani her şeyindim sensiz sen yoktum
Ayrılamazdık ya
Gül dudaklım sihir gözüm dön

Hani her şeyindim sensiz ben yoktum
Ayrılamazdık ya
Gül dudaklım sihir gözüm dön

Bugünüm sensiz geçti

Hava ne güzel, boğaz güzel, gözler nemli,
fikirler dualı.
Bir kaçınıcı Fatıha, sana doğru.
Hiç mi azalmaz şiddeti?
Biz yollandıkça sen yollandın.
Hiç mi uzaklaşmaz varlığını?
Zerre azalmadın ki...
Bu nasıl aşksa bana bir çupıda verdiğin,
Hâlâ cepten yiyorum, bebe yaşta öptüğün.
Torunların olmaya başladık bak.
Neler kaçırıyorsun anlatamam.
Veriyordur rapor aram.
Bir içeceğimiz var senin topprağında
İkinci de yolda hazırlıyor yaratan
Belki senden haber taşıyan,
Süphesiz aynı özenle, aşkla parlayan.
Hava ne güzel, boğaz güzel,

Mekânın buradan da mı güzel?
Etrafında toplandı mı yine melekler?
Limonata havalarda gitarından nağmeler...
Benden de bir şarkı çal baba... Oğlum yazdı
dersin.
Göztere ya gelirse, bir tane daha söylersin.
Doğru ol adam dedin, sevgi dağıt, gül dedin.
Düşündüğünü yaz dedin.
Bir dediğini ikiler miyim?
Yalanı öğretmedin ki...
Demiyorum ki söyledin... Ama söz vermiştin.
Hain merede yenildin.
Gittin ya sen bizi bırakıp.
Kesin vardır bir bildiğin,
Hava güzel, boğaz güzel, gözler nemli, fikirler
dualı.
Bu kaçınıcı Fatıha, sana doğru.

Söz: Kenan Doğulu
Müzik: Osman Doğulu
Album/Plak: Yaparım
Bilirim, 1993,
Müzik

Yonca Evcimik

aboneyim abone

Aysel Gürel ve Garo Mafyan'ın kapılarını çaldım ve hayalimi anlattım; mutlu oldular benim için, ellerinde büyüdümlü sayılır. Tabii ki beni tanıyor olmaları çok büyük avantajdı ve Aysel hemen yazmaya başladı...

Önce konservatuvar klasik bale, ardından 1979-1987 yılları arası dansçı, oyuncu; zaman zaman da şarkı söylediğim Şan Tiyatrosu ve Devekuşu Kabare müzikalleri devri... Ama esas hedefim, hep sahnenin ön ortasında, starların durduğu yerdin fakat değil albümüm, bir şarkım bile yoktu.

İşte ok yaydan o zaman çıktı ve birkaç prodüktör (o zamanlar plakçı) gezdikten sonra Şahin Özer'den karar kıldım. Arabeskin en meşhur olduğu dönemler ve Şahin Özer hiç pop albüm yapmamış olduğu için şarkıları, aranjörleri bulmak, kısacası her şeyi organize etmek bana kaldı.

Tabii ki benim için çok kolaydı çünkü müzikallerde dönemin en baba müzisyenleri, aranjörleri, besteci ve söz yazarlarıyla (Garo Mafyan, Onno Tunç, Aysel Gürel ve Şehrazat) birlikte çalışıyordum. Dansçı olduğum için hedefim; şarkı söylerken aynı zamanda dansçılarla birlikte koreografik dans etmekti. Önce Aysel Gürel ve Garo Mafyan'ın kapılarını çaldım ve hayalimi anlattım; mutlu oldular benim için, ellerinde büyüdümlü sayılır. Tabii ki beni tanıyor olmaları çok büyük avantajdı ve Aysel hemen yazmaya başladı:

Aboneyim abone
Biletleri cebimde
Balılı lokma tatlısı
Aman hadi hayırlısı...

edebileceğim hızda melodi ve altyapı yazmaya başladım. Ve kısa sürede birkaç kez buluşup çalıştıktan sonra stüdyo günleri, okumalar, dansçılarla provalar derken şarkım tamamlanmıştı. Başka bir deyişle resmen elbise

"üstümde" biçilmişti.

Sonrasını herkes biliyor zaten... 1991 Abone (Dansçı) albümü 2.850.000 resmi satışla hem Türkiye'deki müzik sektörünün seyrini değiştirdi hem de hâlen geçilememiş bir satış rekoruna imza attı. Tabii bir de Türk pop müzik tarihinin "i k" single'ı "8.15 Vapur" var.

1993 yılında Uzak Doğu

seyahatimde filler dans ederken duyduğum ve âşık olduğum müzik... Döner dönmez soluğu Şahin Özer'de aldım ve dedim ki "Şahane bir şarkı buldum single yapalım!" Önce single'ın ne olduğunu anlattım hâliyle ve çok istekli olduğumdan hiç inanmasa da projeyi kırmamak için "Peki," dedi. **Hemen Aykut Gürel ve Ercan Saatçi'yle bir araya geldik. Sevgili Ercan "8.15 Vapur"nun sözlerini yazdı, Aykut da aranjörlüğünü üstlendi. Hiç unutmuyorum Unkapanı'na kendi ellerimle teslim etmeye gittiğimiz.** Oradaki diğer plakçılar sormuşlardı, "Yonca Hanım hayırdır yeni bir şey mi var?" Ben de "Evet, var," dedim. Single'a gelen yanıt şöyleydi, "Ne gıl?"

Sonra ne mi oldu? Müzik dergilerinde single bölümü açıldı ve "8.15 Vapur" aylarca tek başına bir numara oldu.

Kısa sürede birkaç kez buluşup, çalıştıktan sonra; stüdyo günleri, okumalar, dansçılarla provalar derken şarkım tamamlanmıştı.

Sözi Aysel Gürel
Müziği Garo Mafyan
Album/Plak: Abone, 1991,
Özer Kardeşler Plak ve
Kasetçilik

Zülfü Livaneli

kardeşin duymaz eloğlu duyar

80'li yılların başlarında, Maria Farantouri'yle sanatsal bir iş birliği yapıyorduk. Albüm yaptık birlikte Atina'da. Sonra bütün Yunanistan'da turnelere çıktık. Ve benim müziğim Yunanistan'da epey sevilen, tanınan bir müzik hâline geldi.

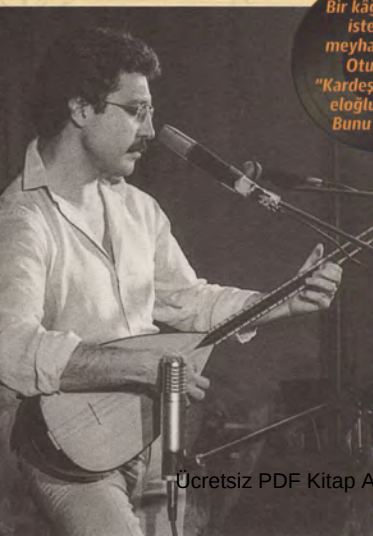
*Bir kâğıt kalem
istedim o
meyhaneçiden.
Oturdum,
"Kardeşin duymaz
eloğlu duyar."
Bunu yazdım.*

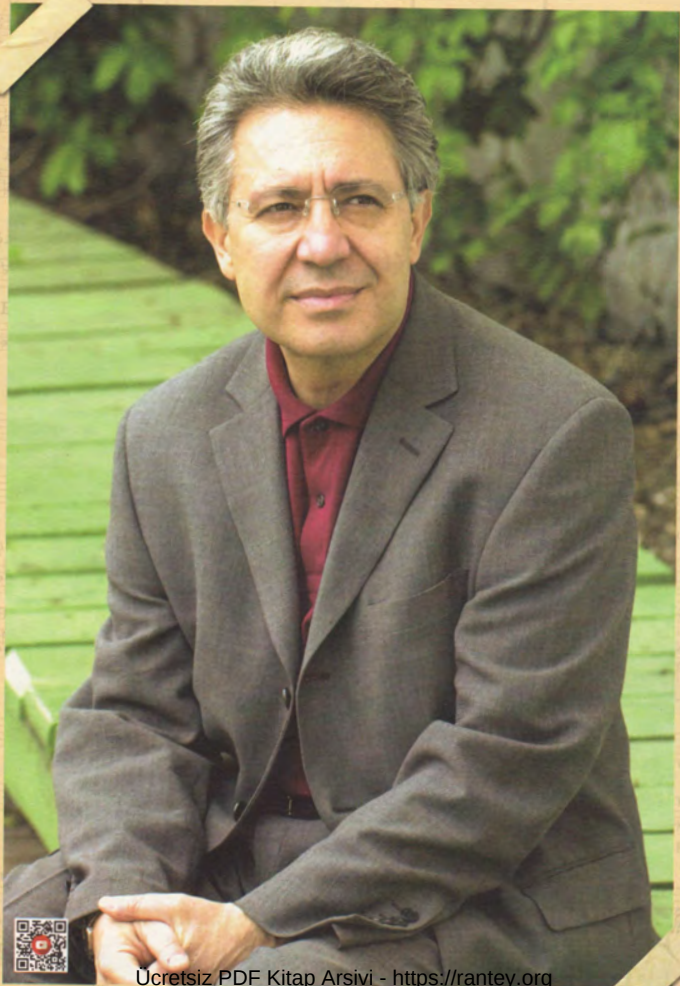
Yazdığım şarkıların hepsinin bir hikâyesi var tabii. 70'li yıllarda Stokholm'de, üniversite lojmanlarında otururken evimizin yanında bir karlı kayın ormanı vardı sahiden. "Karlı Kayın Ormanı" oradayıyuruyerek çıktı. Diğer parçalar da zamanla, olaylara göre yazıldı. Onlardan bir tanesini size anlatacağım şimdi... Samos Adası'nda yazdığım bir parça bu.

80'li yılların başlarında, Maria Faran touri'yle sanatsal bir iş birliği yapıyorduk. Albüm yaptık birlikte Atina'da. Sonra bütün Yunanis tan'da turnelere çıktık. Ve benim müziğim Yunanistan'da epey sevilen, tanınan bir müzik hâline geldi. Fakat Türkiye'de, 80 darbesi olmuş, mümkün değil Türkiye'ye gelebilmem. Zaten "Yol" filminin de müziğini yapmışım Paris'te. Ondan önce

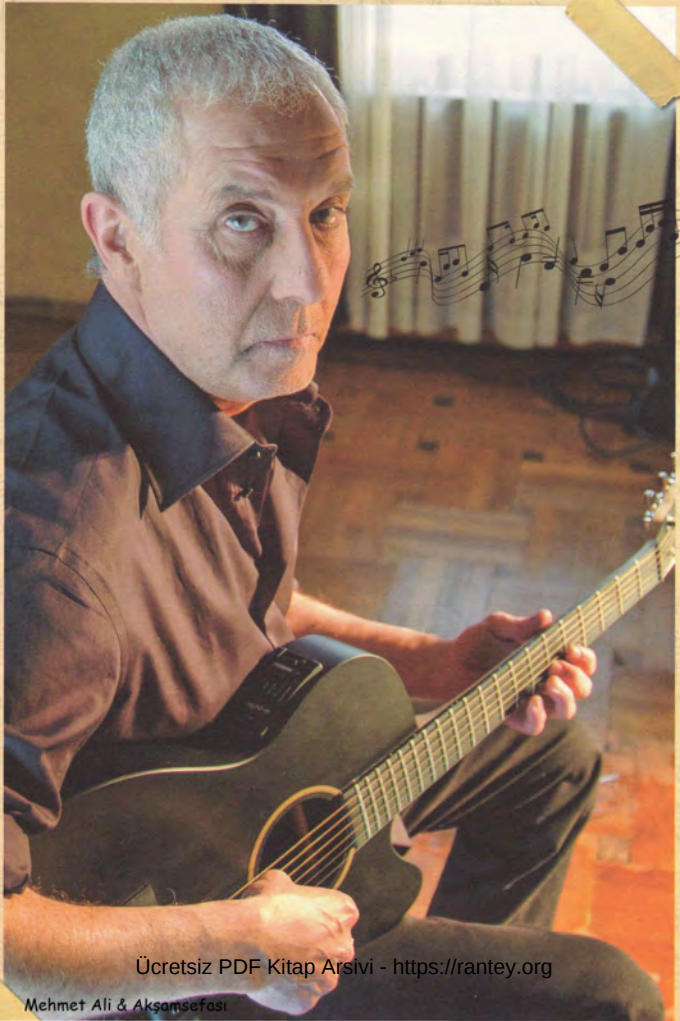
oluyor gerçi bu ama... **Türkiye'ye gelmem mümkün değil. E tabii, bu vatan hasreti hepimiz için olan bir şey malum.** Bu turnelerden bir tanesinde

Samos Adası'na gitmiştik. Akşam stadyumda konserverecektik Maria'yla birlikte. O gün öğle yemeğine, Samos'un uç bir bölgesine götürdüler, bir burun uzanıyor orada. O da Türkiye'ye çok yakın. Karşıda hemen böyle kıyıya elini uzatsan tutacağmşın gibi. Çok da yakın sahiden. Yani hatta Anadolu'da, Ege'de bir yangın çıktığı zaman, bir kaplan yüzerek Samos'a çıkmış kaçarak. Yani bir kaplanın bile yüzebileceği kadar bir mesafe. Ama gitmek mümkün değil. Orada bir Yunan meyhanesi... Oturduk; balıklar, diğer deniz mahsulleri geliyor. Sonra uzo içiyoruz. Efkarlı bir müzik çalıyor ve karşı tarafta da kardeşler. Benim de bu akşam bu tarafta konserim var ama o tarafa gidemiyorum. Bir kâğıt kalem istedim o meyhaneçiden. Oturdum, "Kardeşin duymaz eloğlu duyar." Bunu yazdım. Çünkü kardeşlere ulaşmak mümkün değildi o sırada. Eloğluyla beraberdik. Ama şimdi tabii artık kardeşlerimiz de eloğluna da uzanabiliyoruz. Bu, "Kardeşin Duymaz Eloğlu Duyar" şiiri ve şarkısı böyle çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İlhan Şeşen

new york new york

New York'u küçüklüğümden beri filmlerde gördüm. Böyle bir şehrin varlığına bile inanamıyordum. Derken 50 yaşında, orada şarkı söyledim. "Neler Oluyor Bize?" albümünün patladığı zamandı.

Şarkılarının hangisinin hikâyesi ilginç? Hepsinin bir hikâyesi var. Bazı şarkılarımı yazmak yarım saatimi bazılarını yazmaksa bütün bir günümü aldı. Hatta bazılarının yarısı bir ay sonra tamamlandı. Şarkılarıma genellikle ya biri ya da bir şeyler vesile olmuştur. Onun için hepsine çalıntı derim. Örneğin "New York" şarkısı. Şarkının adı aslında "İstanbul Yok". New York'u küçüklüğümden beri filmlerde gördüm. Böyle bir şehrin varlığına bile inanamıyordum. Derken 50 yaşında, orada şarkı söyledim. "Neler Oluyor Bize?" albümünün patladığı zamandı.

Serdar İlhan, ben New York'ta işlettiği kulüpte şarkı söylemem için çağırdı. Rüyadaymış gibi gittim. Bir gün kulübünün kulisinde oturuyorum. Muhabbet derin geyik. Bir ara ben tamamen röportaj olsun diye, "Ya Mazhar bile içinde New York geçen şarkı yaptı, ben yapamadım," diyerek abarttım. Serdar en sakin hâliyle, "Sen de Hürriyet Abla diye bir şarkı yaparsın be amca," dedi. **Bana amca denmesi hep sinirimi bozmuştur ama "Hürriyet Abla" fikri çok güzeldi.** Ertesi gün şarkı bitmişti. O gece kulüpte hep bir ağızdan şarkıyı söyledik.

New York New York
Her şey var da
İstanbul yok.

Bu şarkının New York'la hiçbir alakası yok. Sadece "İstanbul Yok" diyebilmek için yazılmıştır. Sanki İstanbul'a özlem var gibidir ama değildir. İstanbul'un yok olduğunu vurgulamak için yazılmıştır.

**Şarkılarıma
genellikle ya biri
ya da bir şeyler
vesile olmuştur.**

İlhan Şeşen
Aka Kızıllan
2008, DMC
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SÖZİ Burhan Bayar-
Yılmaz Tatlıses
MÜZİKİ Burhan Bayar
ALBÜMİ İbrahim Tatlıses,
Mavi Mavi, 1985,
Bayar Müzik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Burhan Bayar

mavi mavi masmavi

Adana Demirspor, Atatürkçü ve emekçi demir yolu işçileri tarafından 1940 yılında kurulmuş. Renklerimiz mavi-lacivert olduğundan "Mavi Mavi" ismini buldum.

1 984 Ekim ayı İbrahim Tatlıses'le Bebek Belediye Gazinosu'nda program yapıyoruz. Benim gibi kuyu Adana Demirsporlu olan rahmetli organizatör Hasan Bora, İstanbul'da maça gelen Adana Demirspor kafilesini gazinosu davet etti. Program bitince Hasan Bora'yla Adana Demirspor kafilesinin kaldığı otele gittik. Muhabbetin bir yerinde Adana Demirspor Başkanı Adem Atılcan ağabeyim bana "Burhan'ım bize bir şarkı yapsana, bizi anlatan bir şarkımız olsun," dedi. Ben de "Tamam başkanım," dedim. Kamp yaptıkları otelden ayrıldık. Sonraki gün Mavi Mavi sözünü ve müziğini bitirdim. Adana Demirspor, Atatürkçü ve emekçi demir yolu işçileri tarafından 1940 yılında kurulmuş. Renklerimiz mavi-lacivert olduğundan "Mavi Mavi" ismini buldum. Hem rengimizden hem de büyük ATAMIZIN gözleri mavi olduğundan bu isimde karar verdim:

Yıllardır bir özlemdi
Yanıp durdu bağrımda
Tam ümidi kesmişken
Onu gördüm karşımda

Mavi mavi masmavi
Lacivert açık mavi
Şampiyon demirspor
Çukurova'nın yarı

Stüdyoda 20 kişilik vokal grubu ve dev orkestrayla kayıtları bitirdim. Mix yaparken İbrahim Tatlıses stüdyoya geldi. Kendisine de "Sevda andım" film müziklerini yapıyordum, onun için geliştirdim. Şarkıyı dinledi. "Bunu şarkı yap, ben okuyayım, kesinlikle patlar," dedi. Ben de "Abi bu ismarlama bir şarkı, Adana Demirspor'a yaptım. Bende şarkı çok rahat ol," dedim. Tatlıses "Peki," dedi ve gitti. Ertesi gün Hasan Bora geldi. "İbrahim, Mavi Mavi'yi dinlemiş, şarkı yapsın mutlaka. Burhan farkında değil ama şarkı olursa satış rekoru kırarız," demiş. "Tamam abi yaparız ama başkandan izin al o zaman, ben söz verdim," dedim. "Sen başkan bana bırak ben konuşurum," dedi. İbrahim Albayrak'tan başkandan izni aldı. Ben iki bin hediye kaset yaptım, Adana'ya yolladım. Gece

rahmetli Yılmaz Tatlıses'le stüdyoya geldi İbrahim Abi. İsrarla "Mavi Mavi'yi yap, ben Ayşem filmi için senaryo çalışmasına gidiyorum," dedi. "Peki," dedik. Yetinmedi bana yemin ettirdi ve gitti. Ben zaten nakaratın sözlerini değiştirmiştim. Yılmaz Abi 15 dakikada şarkının ikinci giriş sözlerini yazdı, ben de okudum. Gece, İbrahim Abi geldi, dinledi. "Oldu bu iş," dedi ve gitti. İlk önce Ayşem filminde nakaratını kullandı ve orada şarkı patladı. Sonrasında albümü Bayar Müzik'ten çıkardık. Bir yılda üç buçuk milyon kaset 115 bin LP satıldı. İbrahim Tatlıses'in öngörüsü olmasa bu şarkı Adana Demirspor'da kalırdı.

Mavi Mavi, ilk önce Ayşem filminde nakaratını kullandı ve orada şarkı patladı.

Umay Umay

hareket vakti

Ayıldım, uyukum kaçtı, kalbim hızlanıp durmaya başladı, "beni ele geçirdi" denir ya hani, beni o sabah, orada, hızla ele geçirdi. Ya benimdi ya benim.

Müzik yapmak için yanıp tutuşan, hayatını Beyoğlu'nda başkattırlı bir müzik tavrında inat ederek sürdüren bir avuç genç insanlardık. Beyoğlu bir akrabalık alanıydı. Sadece müzik değil, başka bir hayattarızında da inatçıydık. Elbette çok hırslıydık. Deviren ama aynı zamanda rahat, şefkatli, romantiklik. Bir şarkı için günlerce çalışır, hayal kurardık. O gece Hayal Kahvesi'nde bir gitar solosu için hep hazırдық ve tüm hayatın bu olduğuna inandığımız günler, aylar, yıllar oldu. Herkes kendini yalnız hissedirdi ama hiç de yalnız değildik. Elbette pis içerdik. Pis aşık olurduk, daha pis öfkelenirdik. Bir gitarın, davulun ya da bir saksafonun solosuna kadar... Bir aşkın koynuna girene kadar. Ne çok şey diyebilirim. Ancak bu bir şarkı yazısı. O peşine düşüp söylediğim şarkı bu hayatın doğuyor. O hayatın bahsetmedenolmaz.

Çok içtiğim -ki çok içerdim- bir sabaha karşı araba kullanamayacağım için bir arkadaşşıma uyumaya gittim Beyoğlu'nda...

Arkadaşım kahve yaparken bana, "Sana bir şarkı dinleteceğim, albüm yapacaksın, biri var, adı Barlas, Ankara'dan bir arkadaş, onun şarkılarını dinlemek ister misin?" dedi. Zaten

**Hareket Vakti'yle
bir muazzam
hayatım vardı.
Aşkımdı.**

gün açacak, zor duruyorum ayakta, kahve ve uyukdan başka hiçbir şeye ihtiyacım yok ama illa dinletecek. "Dinliyor gibi yaparım" diyorum içimden. Kaset vardı o zaman, kasete ev demoları yapıldı teypten. Kasete bastı, kahve yapmaya mutfağa gitti. Salona döndüğünde beni teybin yanına gidip sesini zorlarken buldu. Ses o kadardı, kayıt kötüydü, az duyuluyordu. İlk görüşte aşk gibiydi resmen. O an vurulmuşum Barlas'ın şarkısına... Zaten çağırın bir şeyler vardı beni uzak yerlerde. Ayıldım, uyukum kaçtı, kalbim hızlanıp durmaya başladı, "beni ele geçirdi" denir ya hani, beni o sabah, orada, hızla ele geçirdi. Ya benimdi ya benim.

Gün açarken arabama koşup, aldığım kaseti taktım. Geri sara sara öğlene kadar caddeleri turladım. Sonra şile yollarında kaybolacağımı fark edip evime geri döndüm. Kaset elimde, yatağıma uzanıp tavana başıra bağıra "Hareket Vakti"ni söyledim. Ezberlemiştim. Benim gibiler bilir bu tür heyecan, tutku, saplanmayı, kalbinin ritminin bozulmasını, gülerek ağlamayı. Delirmiş gibi yaşarım. Konuşamam, ifade edemem, kekeme gibi soluk soluğa kalırım, bir başka şeye dönüştürüm. Dönüştüğüm şeyi kendim bile tanıyamam. Sonra da dayak yemiş gibi bayıllarak uyurum. Bana yaptığı buydu.

Sonra hemen gitarist arkadaşım Mustafa'yı aradım, "Bu Barlas denen adamı bul, rockçılar tanıyormuş, ben bileterli aldınıyorum Ankara'ya gidiyoruz," dedim. Akşam treni için Haydarpaşa Garı'nda buluştuk ve Ankara'ya doğru yola çıktık. Lokantası vardı o trenin. Yemek yenirdi, alkol, sigara içilirdi. Ankara'ya sarhoş indik tabii. Evime ulaştığımızda Barlas bizi nezaket ve şaşkınlıkla karşıladı. Hemen kaynaştık, hemen müziğe girdik, baktım Barlasgitarıyla koridorda konser salonunda gibi davranıp aslı çamaşırları yeri seriyor. Sanırım müzikten başka fazla bir şeyimiz yoktu. En azından müzik benim en fazlamdı.

Bu katıksız çılgın adamdan bu şarkıyı almadan geri dönmeyecektim. Aldım. Hareket Vakti'ni ve diğer şarkılarını da alıp albüm yaptım. Parasız pulsuz, ne imza ne güvensizlik. Biz inanırdık. Müthiş duygularlı onlar. Kardeşi Alper Erinc de bir klavye, bir elektrik-bir akustikgitarla albümü yaptı. Geceleleri çalıştık; Beyoğlu'nu kapatıp doğru stüdyoya... Hareket Vakti'ni söylediğim geceyi hayal gibi hatırlıyorum. Bir şişe viskiyi devirmiş ayakta sallanıyorken, nota sehpasına ve mikrofona devriliyordum. Nasıl istiyorsam şarkıyı... Hayatıma nasıl yaklaşıyorsa artık. Üstüme başıma, mavi kısa saçlarımı, en zor anımda beni yere çakmayan topuklarıma... Alper, "Detoneler var, gir düzeltelim," dedi. "Bırak kalsın," dedim. Gülüştük çıktık.

Hareket Vakti'yle bir muazzam hayatım vardı. Aşkımdı. Bir gitar solom ve alkolden kesilen sesim vardı. Teşekkür ederim Beyoğlu'na, Viskive, korkusuzluğuma, aşkıma,

Söz: Barlas Erinc
Müzik: Barlas Erinc,
Alper Erinc
Album/Plak: Umay Umay,
1994, Emre Plak Kaset CD

Fotoğraflar: Melike Kaplan

Söz & Müzik: Yaser
 Albuz/Plak: Divane,
 1996, Lirik Müzik &
 Tonkara Müzik

Yaşar

cezayir menekşesi

Üç büyükleri çevirip çevirip okuyordum (Cemal Süreya, Turgut Uyar, Edip Cansever). Sonra dördüncü büyüğü keşfettim: Ece Ayhan.

Kaç yılının kışydı bilmiyorum... Hani şu arabaların kardan görünmediği kışlardan. 87'den sonra, 94'ten önceydi... Üniversitede öğrenciydim ve şiire çok meraklıydim. "İkinci Yeni"yi daha yeni keşfetmiştim. Üç büyükleri çevirip çevirip okuyordum (Cemal Süreya, Turgut Uyar, Edip Cansever). Sonra dördüncü büyüğü keşfettim: **Ece Ayhan. Şiirini tam çözebilmiş değildim ama duyduğum coşkudan, içimden değil dışımdan hem de bağıra bağıra okumak istiyordum.** "Fayton" şiirine ise aşık olmuştum... Ben ki son üç gecedirintiharetmedimhiç, bilemem intihar kararı bir faytonun ağış göğe atlarıyla birlikte cezayir menekşelerini seçip satın alışından ola bilir mi ablamın.

Bu Cezayir menekşesi de neydi acaba?

Kaç yılının kışydı bilmiyorum... 87'den sonra, 94'ten önceydi... Aşıktım hem de çok. Onu arıyacaktım. Çok özetlemiştim. Ankesörlü telefon kulübesi vardı. Öğrenci evimdeki en yakın kına

caddedeydi. Evin sokağından caddeye, uzunca karla kaplı kimi yerleri kaygan bir yokuşu çıkmak gerekiyordu. Çıktım karlara gömüle gömüle yürümeye başladım. Bağıra bağıra "Yort Savul"u okudum önce, sonra "Fayton"u. Sustum. İlk dizeler o zaman geldi.

Yine karyagiyor sokaklara
Sana yar yol bulamıyorum

Buraya kadarını yazmıştım. Caddeye vardım. Dükkânlar kapanmıştı. Karantık telefon kulübesine, bir dükkânın vitrininin ışığı vuruyordu. Bir çiçekçi dükkânı Sabuncakış. Kulübenin arkasında birkaç adım ötedeydi. Vitrini beni kendine çekti. Küçük birkaç vazunun içinde bir çiçeğin adı yazıyordu: Cezayir menekşesi. Rengine baktım uzun uzun, sanki onun gözlerine bakıyordum ve yazdım.

Dinlenmiyor şu gönlümün kavuşmak endişesi

Gözlerin Cezayir Menekşesi

87'den sonra, 94'ten önceydi

**Küçük birkaç
vazonun içinde
bir çiçeğin adı
yazıyordu: Cezayir
menekşesi.**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Hakan Peker

ateşini yolla bana

Ateşini Yolla Bana, klibi çekene kadar şarkı çok ilgi görmedi aslında. Klip çekimi sırasında gece elektrik kontağı nedeniyle çıkan yangından otlar tutuştu. Set arkadaşlarımızla beraber kısa zamanda ateşi söndürdük. Şarkı gerçekten ateşini yolladı.

1995 yılında beşinci albümümü yapıyordum. Albümdeki müzik direktörüm ve aranjörüm Feyyaz Kuruş'tu. Bir taraftan yeni şarkılarını aranjelerini yaparken bir taraftan da repertuarını tamamlamaya çalışıyorduk. O ara stüdyodayken, Feyyaz bana, "Bir şarkım var sana bir dinleteyim, beğenirsen albüme koyalım," dedi. Feyyaz çaldı, dinledim. Dinledikimiz şarkı "Ateşini Yolla Bana"ydı. Ben de "Otur, albüme koyalım," dedim ama şarkının üzerinde çok da durmadım açıkçası. Çünkü aranjisini yaptığımız şarkılara konsantre olmuştum. "Günahlar ve Uçuk Kaçık" isimli şarkılarımızı bitirdik.

Biz bu şarkıları yaparken aradan biray geçti. Bu arada bir prodüktör Feyyaz'dan şarkı istemiş. Feyyaz da benim şarkının üzerinde çok durmadığını düşünerek "Ateşini Yolla Bana" dâhil olmak üzere ve birkaç şarkıyı daha prodüktöre dinletmiş. O da "Ateşini Yolla Bana'yı alıyorum,"

Tabii benim bunlardan haberiim yok; Feyyaz'a "Hadi Ateşini Yolla Bana'nın aranjisini başlayalım," dedim. O da "Sen çok şarkının üzerinde durmadın sandım, ben şarkıyı başkasına verdim," dedi. Ben de "Albüme koyacağımı söyledim hatırlamıyor musun?" deyince,

Feyyaz verdiği

yanlış anlaşılma oldu, kusura bakmayın," diyerek geri çekti ve Ateşini Yolla Bana, bana geri geldi.

Her ne kadar şarkıyı ilk dinlediğimde tepkimi çok belli etmediysem de çok beğenmiştim. Şarkının albümde yeniden yer almasına çok mutlu oldum.

Ateşini Yolla Bana'nın o yıllardaki alışlagelmiş hit şarkılardan farklı, mistik bir havası vardı. Aranjisi bitip canlı enstrümanları çalındıkça şarkıya olan beğenim iyice arttı. Eyüp Hamiş, intro bölümüne bir ney çalmıştı ki dinlemelere doyamıyorduk. Sound olarak da o yıllara göre oldukça güçlü ve iyiydi.

O zamanlar kim yeni bir şarkı yapsa arkadaşlarımızla birbirimize dinletir, fikir alırdık. **Ben de bir heyecanla Ercan Saatçi'nin yanına gittim, Ateşini Yolla Bana'yı ilk kez Ercan'a dinlettim. Şarkının yarısını gelmeden çok güzel olduğunu, çok beğendiğini söyledi, "Bu kesin hit Hakancım," dedi.**

Albüm nihayet çıktı. Ateşini Yolla Bana'ya klibi bir ay sonra Efes'te çekti. Klibi çekene kadar şarkı çok ilgi görmedi aslında. Klip çekimi sırasında gece elektrik kontağı nedeniyle çıkan yangından otlar tutuştu. Set arkadaşlarımızla beraber kısa zamanda ateşi söndürdük. Şarkı gerçekten ateşini yolladı. Tabii ki bu olay duyuldu; ertesi gün tüm gazeteler "Efes Harabeleri Yanıyordu" diye haberi manşetden girdi. Haberi okuyan İzmir Selçuk Emniyet Amirliği bizi otelimizden alıp ifadeye götürdü. Klip çekimi enteresan bir maceraya dönüştü. Bu olaydan sonra Kültür Bakanlığı, Efes harabelerinde klip çekimini yasakladı.

Neyse ki yangın büyümemiş, olay tatlılıkla çözülmüş ve sonuçta güzel bir klibimiz olmuştu. Klip yayına girdikten on gün sonra, şarkı tüm radyolarda çalmaya başladı. **O günlerde İnönü Stadyumu'ndan bir arkadaşım aradı, "Maçtayım, binlerce Beşiktaş taraftarı hep bir ağızdan senin şarkını söylüyor," dedi.** Hatta "Ateşini Yolla Bana" bölümünde binlerce kişi aynı tempoda senkronize alkış tutuyordu. İnanılmaz sevindim, mutlu oldum. Ve o gün Ateşini Yolla Bana stadyumda patladı. Şarkı bir anda tüm listelerde bir numara oldu, albüm bir milyona yakın sattı.

Beşiktaşlılar o zamandan bu zamana, yani 26 yıldan beri hâlâ Ateşini Yolla Bana'yı stadyumlarda söylemeye devam ediyor. Bir şarkı Beşiktaş'ın marşı oldu. Türk halkının hâlâ en sevdiği şarkılar arasında eli şıralara olmasa çok gurur verici. Dinleyicilerimiz bu şarkıyla ilgili her türlü soruyu bu linkten sorabilirler.

Ateşini Yolla Bana'nın o yıllardaki alışlagelmiş hit şarkılardan farklı, mistik bir havası vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranetey.org>

Söz & Müzik: Feyyaz Kuruş
Album/Plak: Hakan Peker,
1996, Peker Müzik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Fatih Erkoç

yol verin a dostlar

Altın Güvercin Şarkı Yarışması'nda şarkım "Yol Verin A Dostlar", yarışmanın birincisi oldu. Bu şarkıyı O'na bestelemiştim ve benim O'na olan aşkımdan haberi olmadan, Mehlika bana şans getirmişti.

**Bugün
bulduğum
noktaya sadece
ve sadece Mehlika
sayesinde
geldiğimi
düşünüyorum.**

Birçok şarkımın bende bir hikâyesi var ama şimdi anlatmaya çalışacağım şarkımın hikâyesi, enteresanlık açısından hepsinin önüne geçiyor.

Çok uzun yıllar önce, yurt dışında yaşadığım bir dönemde, kardeşimin düğünü için Norveç'ten Türkiye'ye geldim. Düğünde rastladığım çok güzel bir hanımefendiyile dans etme şansını yakaladım. Bu güzel kız, benim uzaktan bir akrabamdı. O'nu en son beş yaşındayken görmüştüm. Hatta İstanbul'a bizi ziyarete geldikleri bir seferde, O'nu gezmeye çıkarmış ve okuması olduğum konser vatuvara götürmüştüm.

Düğünde görüldümde, beş yaşındaki o güzel kız çocuğu gitmiş, yerine büyümüş ve güzelleşmiş bir hanımefendi gelmişti. O'nunla o gece dans etmem, benim hayatımın en önemli dönüm noktası oldu. Düğün bittğinde, dans ederken çekilen fotoğrafımız elimdeydi.

Ertesi gün rahmetli annem, bana O'nunla evlenme teklifini ortaya attı. Şaşırmıştım ama anneme karşı bir utançalık hissettiğim için, "istemem yan cebime" gibilerden bir tepki göstermiştim.

İki gün sonra, Norveç'e uçarken, düğünde çekilen fotoğrafımıza baka baka, O'na fena hâlde âşık olduğumu fark ettim. Daha sonra O'nu düşünerek güzel bir şarkı besteledim, "Yol Verin A Dostlar Gülüme Varayım".

Şarkım çok güzel olmuştu ama benim O'nunla ilgili hissettiklerimden O'nun haberi yoktu. İnaniyordum ki ben Türkiye'ye dönene kadar O, başkasına varıp gidecekti ve ben boynu bükük bir âşık gibi, sokaklarda berduşçasına sürünüp, duygularım yerlerde, yaşayan bir ölü durumunda olacaktım.

Ertesi yıl Türkiye'ye geri döndüm. **O'nun hâlâ bekâr olduğunu duyduğumda, cehennemde dönen duygularım, bir anda cennette buldu kendilerini. Sevinçten zıpladım ve başım göğe değdi...**

Aynı yılın yazında, Kuşadası'nda yapılacak olan bir şarkı yarışması ilanı gördüm. Studyoda yeniden kaydedip, şarkımı o yarışmaya yolladım.

1. Altın Güvercin Şarkı Yarışması'nda şarkım "Yol Verin A Dostlar", yarışmanın birincisi oldu. Bu şarkıyı O'na bestelemiştim ve benim O'na olan aşkımdan haberi olmadan, Mehlika bana şans getirmişti.

Daha sonra annem, Mehlika'nın ailesine teklifi götürdü. Rahmetli kayınvalidem Mehlika'ya beni o kadar çok övmüş, methetmiş ki sonunda ben erdim muradıma, sizler çıkın kerevetine... Bugün bulduğum noktaya da sadece ve sadece Mehlika sayesinde geldiğimi düşünüyorum. Bunu da bilin isterim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Söz & Müzik: Fatih Erkoç
 Albüm/Flakı: Yol Verin A
 Dostlar, 1987, Midas Plak
 ve Kasetçilik

Emel Müftüoğlu

hovarda

Ülkede eline mikrofon alan herkesin hayali -bugün olduğu gibi o gün de- bir Sezen Aksu şarkısı okumak... Ben de çok istiyorum ama dostluğumuzdan faydalanıyormuş gibi olmasın diye hiç konuyu açmıyorum.

Sarkı öyle bir dil ki yazan, söyleyen ve en sonunda da dinleyen, hepsi ayrı ayrı kendi hikâyesini yaşıyor. Bazen içinde geçen bir dize bir yere götürüyor bazen bir yerindeki bir melodi... Sevesin geliyor mesela; derdin yokken dertlenesin, varsa unutasin, gülerken ağlayasın... Misal, Sezen Aksu'm'la bir Barcelona gezimizde, Flamenko gösterisine gittiğimiz. Bir kadın şarkı söylüyor sahnede...

Ama nasıl söylüyor; söylemiyor bizi acılara mark ediyor. Aldık önümüzde bir kutu kâğıt mendil, çılgınlar gibi tükettik. Hem kendimizi hem de mendilleri...

Söyleyen bizim kadar ağır yaktı, deşete düştü sahnedekiler hâlimize. Cenazemiz var sanılır, o derece yani. Hikâyesini paylaşıcağım şarkı o gecedен değil ama. Bu kez çok eğlendiğimiz başka bir gecedен... Zaten arası yok bizde; ya yerdeyiz ya gökte.

1990 yılında "Karlar Düşer", 1992'de "Faka Bastın" albümünü yapmışım. İki sene bir albüm yapıyorum çünkü yap boz, yap boz, hep zihni sinir fikirler üretmekten araları açılıyor albümlerin. "Bu ne ya?" dedim bir gün, "Minimum 10-12 şarkı diye tutturuyorsun, daha çıkmadan heyecanı azaltıyor şarkılarını. Eskiden 45'lik plaklar varmış ne güzel, tazetaze... Onlardan yapalım, tek tek çıkaralım."

Bu arada ülkede eline mikrofon alan herkesin

o gün de- bir Sezen Aksu şarkısı okumak... Ben de çok istiyorum ama dostluğumuzdan faydalanıyormuş gibi olmasın diye hiç konuyu açmıyorum. Herkes için bir şey isteyeyim de kendim için bir şey istetmesinler bana bu hayatta... Zaten fırsat olmuyor laflamaktan. Evlerimiz yan yana, gözümü açık soluğu komşumda alıyorum. Gel gelim şarkı haric her şeyi konuşuyoruz. Şarkı konuşuluyor tabii de "Sertab'a yaptım nasıl olmuş?", "Levent'e verdim bak, dinle", "Aşkın'a şöyle bir şey düşündüm," deyip duruyor. **Onlarca şarkı gözümün önünden kayıp gidiyor her gün.**

Diyet yapmanın önünde şerbetli baklava yenmesi gibi bir şey bu. Ben de ne yapayım, kabullenilmiş bir çaresizlik içinde "Oh oh pek güzel," deyip duruyorum. Aksu'm'un haberi yok ki içimde kopan fırtınadan... Derken bir gece, zamanın çok ünlü kulübü Şamdan'a gittik. Şamdan başlı başına hikâyeler diyardır zaten... Artık yok maalesef.

Kalabalık bir masayız. Sezen Aksu'm tam karşımda oturuyor. Yeni yaptığı bir şeyi mırıldanmaya başladı, "Güzel mi, olmuş mu?" diye soruyor yine. Kadın hâlâ "Olmuş mu?" soruyor bir de! "Olmuş canım." Tövbe tövbe...

Fırsat bu fırsat, daha fazla dayanamadım. "Doğrudan söyleyemesem de en iyisi bir gaze getireyim, bir aklına sokayım benim şarkı işini" diye düşündüm. Biliyorum tabii hassasnoktasım. Bir şey yaptırılacaksa, "yapamazsın" denmesi yeterlidir Sezen Aksu'm'a. Çocuk gibi doldurşa geliverir... Saftır bu acıdan azıcık. **"Sen mi yapıyorsun bu şarkıları sanki, nereden belli? Yapabiliyorsan, yap hadi bir tane de görelim!** Al sana yarım saat," deyiverdim. Dondur kaldi. O andaki yüzünü hiç unutmuyorum. "Nasıl yani?" dedi. "Ne bileyim, o sözler, melodiler falan... Bir tuhaf yani..."

Benimki aldı zehri. Aradan iki dakika geçiyor, "E hani nerede?" diyor. Bir iki dakika daha geçiyor, "N'oldu ciciim?" diyorum. İki dakika sonra başka taciz... Ben sanıyorum ki girizgâhımı yaptım, artık gerisi de kolayca gelir. Arada tacizi devam ettirir, şaka maka derken, bir noktada şarkımı kaparım. "En zoru geçtim" diye düşünürken, "Dinle," dedi! Bir şeyler mırıldandı ama öyle çok uğultu, gürültü var ki "Duyamıyorum tam!" diye bağırdım. Zaten duyduklarına inanacak hâlde de değildim, yarım saat geçmişti anca... "Kalk," dedi, apar topar kadınlar tuvaletine indirdi beni. Tuvalette iki üç kadın daha vardı, oracıkta şarkıyı söyleyiverdi. Ben şoktayım, kadınlar alkış kıyamet. "Bu benim mi?" diye bildim sadece. "Evet, senin," dedi. O şarkı Hovarda'ydı. Dedim ya başta, yazan, söyleyen, dinleyen ayrı ayrı hikâye leniyor diye... Ben yazmadım ama benim bir hikâyem daha oldu Sezen Aksu'm ve Hovarda sayesinde. İnsanlarırıcısına eve koştum o gece, Murat Yeter gecenin bir köründe demosunu yaptı, şarkıyı ilk o hâliyle bugün sayfasına konuk olduğum Ercan Saatçi ve İzel dinledi. Onlar için de bir hikâyesi var yani... Sizin

Herkes için bir şey isteyeyim de kendim için bir şey istetmesinler bana bu hayatta...

Sözi Sezen Aksoy
Aranjmani Murat Yeter
Album/Plaki Hovarda,
1998, Azer Plakçılık

Hüsnü Arkan

gemi'nin hikâyesi; bu bir zeybek havasıdır

Şarkı yazma işi benim için fazlasıyla karmaşık. Bu karmaşayı genellikle gözlemlerim, okuduklarım, yakın-uzak ilişkilerim, yaşadıklarım, izlenimlerim, anlatımdaki seçimlerim ve daha birçok şey yaratıyor.

Benim şarkıların çok özel hikâyeleri yok; pek çoğu hakkında "şunun için yazdım, şu yüzden yazdım" diyemem. Desem de yaptığım işin bütününe açıklamaktan uzak kalmış olurum. Şarkı yazma işi benim için fazlasıyla karmaşık. Bu karmaşayı genellikle gözlemlerim, okuduklarım, yakın-uzak ilişkilerim, yaşadıklarım, izlenimlerim, anlatımdaki seçimlerim ve daha birçok şey yaratıyor. *"Bir şarkının hikâyesini anlat" dediğinde bütün bunların bir toplamı aklıma geliyor ki bu toplamı ifade etmek de anlamsız bir özetleme olur.* Bu yüzden, bir şarkının değil de bir şarkının yazılışının hikâyesini anlatmak istiyorum.

"Gemi" şarkısına 1985 baharında başladım; şimdi Haliç'e sürülen eski Galata Köprüsü'nde... Yirmi yedi yaşımdaydım, İstanbul'da çalıştım, Kadıköy'de çalışıyordum; her akşam vapurdan inip Köprü'yü geçiyor, Yedikule'ye gidiyordum. Şarkı o uzun yürüyüşlerde zeybek tırtımlarıyla ve sözlerle başladı. Arkaarkaya 6 artı 1 Ove 6 artı 9 tertibiyle. Zeybekleri bilirsiniz; birbirine eklenen tırtımlarla alışılmadık uyumlar yaratırlar ve işin güzel yanı, dinleyen bu "kaosu" yadırgamaz. Bu yolu seçmemin özel bir nedeni yoktu. Tırtımı şarkının sözlerisürüklemişti. "Şunu 4/4'lüğe 6/4'lüğe çevireyim" diye bir kaygım olmamıştı. Gençlikte böyle şeyler oluyor. Cahil cesareti.

Normalde yazdığım şarkıları bir yerlere kararlama ama Gemi'nin ne başlangıçsözlerini ne de başlangıç melodisini ve tırtımını kâğıda geçirdim. Yürüyüşler boyunca kafamın içinde döndü durdu. Henüz unutkanlık çağı da başlamamıştı. Sonra bu şarkı benimle uzun yolculuklara çıktı. Atina'ya, Almanya'ya, Amsterdam'a geldi. "Ahaşpamalzeme için çalışıyor" derler ya kafamdaalttanalta çalıştı. En son Köln'de tamamlandığına ilişkin bir karara vardım. Çalıp kaydettim. Ama oturup kâğıda dökmek, ayrıntıları halletmem ancak Türkiye'ye dönüşümde nasip oldu. Herhâlde 1993 yılıydı. Sonra da "İstavrit" albümüne aldık. Udu Yurda Tokcan, kanunu Göksel Baktıgır çalıştı. Şarkı böylece ete kemiğe büründü. Demek ki sekiz yıl sürmüştü...

"Gemi ne anlatıyor" dersiniz çok şey söyleyebilirim ama "iki cümleye sığdır" dersiniz beceremem. Yine de deneyeceğim... Öncelikle rateyi anlatıyor; hayatta başarılı olamamışların, hikâyeleri kadük kalmışların hikâyesi. Yenilmişlerin, çok yanlışların, tutunamamışların hikâyesini. Müzik açısından da diyebilirim ki bu bir

**Gemi şarkısına
1985 baharında
başladım; şimdi
Haliç'e sürülen
eski Galata
Köprüsü'nde...**

Söz & Müzik: Hâşim Arkan
Album/Plak: Ezginin
 Günlüğü, İstavrit, 1993,
 Göksoy Plakçılık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Athena

holigan

Akmar Pasajı, Şükrü Saraçoğlu ve Fenerbahçe semti üçlüsü arasında olmuş olan bir şarkı Holigan.

Hangi şarkıyı anlatalım dediğimizde serüvenin başladığı, albümden bayağı önce ortaya çıkan "Holigan"dan bahsedelim istedik. Holigan, bizim için çok önemli şarkılardan biri. Bir yanda Fenerbahçe tribününde büyümüş olmanın verdiği değişik bir hissiyat diğer yanda Akmar Pasajı'nda rockçı abilerin yanında yetişmişliğimiz... Punk'un "marş" olaylarından etkilenmiş olmasının da verdiği bir ivme var.

Babamın bizi götürdüğü ilk maç, İlyas'ın, Aykut'un oynadığı Fenerbahçe-Ankaragücü maçıydı. Babam, Hakan ve ben maçıyız, açık tribünde tabii... Orada bir anda tribünlerden seslergelmeye başladı. Aynı anda şarkılar söyleniyor. O kadar etkilendik ki... Herkes aynı anda şarkı söylüyordu. O kadar kalabalığın aynı anda aynı şeye kopması, o coşku... İnanılmazdı. Tabii sonrasında da büyürken dinlediğimiz müzikler ve o tribünlerde yaşanmış olan duygular vardı; mesela maçtan bir gece öncesindeherkes stadin etrafında yatar, döşekler sererdi... Orada değişik bir birliktelik keyif vardı.

Akmar Pasajı, Şükrü Saraçoğluve Fenerbahçe semti üçlüsü arasında olmuş olan bir şarkı Holigan. Şarkıyı yaptığımız gün, seneler

içinde barındırdığı, biriktirdiği bütün enerjinin bir anda kendi kendine çıktığını anlıyorsun. Aslında sen bir şey yapmıyorsun, o kendi kendine çıkıyor.

Holigan, tribün kültürünün bir meyvesidir. İlk başta coşkusunu tamamen bir dış vurum. Geçmiş olan senelerin

Yani "marş söylerken yumruk göklerde" söylemi tamamen bir dış vurum. Geçmiş olan senelerin içerisinde dinlediğimiz rock, punk müziğin etkisiyle tüm duyguların tribünde pişmiş hali. Durup dururken marş söyleyemezsin zaten, o coşkuyla berabersöylersin. Marş söylerken oturmazsın. İşte o coşku şarkıya da yansır.

Fenerbahçe, Kalamış, Moda civarında, bizim o dönemlerimizde; her taraftan, her çeşit, her inançtan, her kültürden insan vardı. Lefterler, Can Bartular... Hepsinin bildik, öyle büyüdük, öyle gördük. Onların arasında büyümüş olmamızın verdiği o özgürlük duygusunu, o inanmışlık duygusunu ve birlikteliği fazlasıyla hissettiriyor bu şarkı bize. Tamamen o duyguların ve o sokak duygusunun ortaya çıkardığı bir tını ve şarkı Holigan...

Ses-Muzik: Athens
Album/Plak: Hollis
1996, NRI Müzik

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hakan Altun

yorgun yıllarım

Moralimin bozuk, efkârımın dağlar kadar olduğu dönemdeydim. Aslında benim mevzum sevda işleriydi. Anlarsınız işte... Vay be tam 18 yıl olmuş bana bu şarkıyı yazdıran kadını unutmayalı.

Hangimiz yorgun değiliz ki aslında... Düşünsenize dünya nüfusu ortalama sekiz milyar dersek bebekler hariç herkes yorgun, herkesdertli, herkesefkâr dolu. Tabii ki istisnalar kaideyi bozmaz ama az kişi mutlu ve çok az kişi sebatkâr. Ayrıtır söylemesi, onlardan biri olarak hissediyorum kendimi; aza kanaat etmeyi bilen. Ve hayattan ne istediğinle alakalı bence mevzu.

Hiç unutmam, 1993 yılında Edirne Devlet Türk Müziği Topluluğunda ut sanatçısıyken arkadaşım ve en kadim dostum Bülent Akkoyun'la (bu arada koronun solistlerinden ve çok güzeldir Bülent'in sesi, o yüzden "Bülbül" derim ben ona, o da bana "Gardaşım" der. Tarsus aşığı Tarsusludur Bülent, dostum ne de olsa...) Edirne'de salaş bir meyhaneye çöktük. Çay kadeherinde rakılarımızıyuduturken, kafalar çakra demir atmışken ve ben dostumla sohbette mutluken, bizim masaya bakan garson kardeşime "keçeli kalem var mı abisi?" dedikten yirmi saniye sonra, o keçeli kalem elimdeyken arkamdaki duvara şöyle bir yazı yazmıştım, "Hayata güzel bakmak ile alakalı bir şeydir mutluluk." Yanlış anlaşılmasın terso zamanlarımda yazmıştım ben bu yazıyı. Sor bana dünyada nefret ettiğim dört harfli kelimeyi. Cevap: Para!

Lidyalardan beri para çok ama çok yordu bu insanları. Çünkü doymadılar ya da doymak istemediler. "Hangimiz yorgun değiliz ki aslında" diye başladığım yazıma, "kendimizi ve birbirimizi neden bu kadaryormayı seviyoruz acaba" diye de başlayabiliriz. Sağında solunda, etrafında, yakın çevremde maalesef derdi olmayan çok az insan var ki bazıları baktan baktan şeylere kafayı takıp kendisini yormakta. Oysaki ne demiş Hazreti Mevlana, "Sanma ki derd-i sadecesinde var, sendeki

derdi nimet sayanlar da var." Empati yapıp böyle bakmaya çalışırım şu üç beş günlük dünyaya. Aslanlar gibi iki tane (kafa) beyin ameliyatı geçirilmiş bir adam söylüyor bunları yanlış anlaşılmasın.

Sevdiğim dostum Ercan Saatçi "KAFA Dergisi için Müzik Özel Sayısıyapsak bir şarkının hikâyesini yazar mısın?" dediğinde, eli beşinci, eli altıncı, eli yedinci ve eli sekizinci sayılarda şarkılarının hikâyesini yazdığımı söylediğimde çok şaşırmıştı. Her zaman her yerdesöylerim, KAFA ailesi dergilerinde bana yer verdiğ için o dergide emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler ederim. Her zaman yüreğim bir köşesinde olacaktı KAFA emekçileri. Şimdi gelelim şarkıya. **30 yaşımıdayken yazmış olduğum "Yorgun Yıllarım" adlı şarkımın hikâyesini anlatmak istedim bu özel KAFA'da.** Beraber şarkılar yazdığımız, çeyrek asırlık dostum besteci, söz yazarı Burçın Birben ve aranjörüm, orkestra şefim, sevgili kardeşim Aydın Kara'yla Kabataş'ta ortak bir stüdyo açmışık, zar zor... İşler istediğimiz gibi gitmiyordu o sıralar. Moralimin bozuk, efkârımın dağlar kadar olduğu dönemdeydim. Aslında benim mevzum sevda işleriydi. Anlarsınız işte... Vay be tam 18 yıl olmuş bana bu şarkıyı yazdıran kadını unutmayalı. Stüdyoda otururken telefonum çaldı. Arayan Cengiz Kurtoglu'ydu. Biraz sohbet ettikten sonra, "Hakancığım albüme gireceğim, çok şarkı var ama içime sinen sağtam bir A1 yok (eskiden A1 albümlerin lokomotif şarkısıydı ama artık albüm yok, single var maalesef), sende şarkı var mı?" dediğinde, "şu an yok ama bakırım Cengiz Ağabey," demiştim.

Cengiz Kurtoglu'nun sesini çok severim. İTÜ Devlet Konservatuvarında okurken bize "arabesk şarkılar dinlemek ve çalmak yasak" olsa da çocukluğumda sıkı bir dinleyicisiydim. Yıllar önce de "Hain Geceler", "Yaranamadım", "Hani Sen Benimdin", "Aşk Delisiyim" gibi şarkılarını seslendirmişti Cengiz Kurtoglu ve ben bir besteci olarak inanılmaz mutluydum. Düşünsenize çocukluğunuzda hayranlıkla dinlediğiniz insan, sizin bestelerinizi ve şarkılarınızı söylüyor. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir mi sizce? Telefonu kapattıktan 20-25 dakika sonra Cengiz Ağabey'in sesiyse karışık sevda derdimin tavanıya çıktığını yazmaya başlamıştım bile şarkıyı. Hemen Aydın kardeşimle "klavyenin başına geçer misin" deyip söz ve müziğin aynı anda, arka arkaya gelmesiyle yarım saat içinde bitmiş şarkı. Demek nasıl dolduysam, ne kadar üzülüysem, nasıl yorduyşa bu aşk beni ya da onu ne kadar sevdiysen bu sayede çıkmıştır **"YORGUN YILLARIM"**... Yaklaşık bir iki saat sonra Cengiz Ağabey'i arayıp stüdyoya gittim ve şarkımı dinlettim. Cengiz Ağabey'in şu sözleri hâlâ kulağımda çınlar, "A1'i bulduk, albüme başlıyoruz."

O anki hâlimi siz düşünün... Budur şarkımın hikâyesi. Kafanız dince, moraliniz iyi olsun. Gerisi çok ama çok kolay olacaktır... Ya da değil, siz düşünün.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranetey.org>

SEN & MÜZİK Hakan Altun
Album/Plakı Cengiz
Kurtoglu, Yorgun Yillarım,
2003, Sima Müzik

Çelik

en sevdiğim olur musun?

Gezip tozarken ve birbirimize dokunurken hiç sorun olmayan sınıf farkı, sonuca giderken toplumsal bir sorun oluyordu. Aslında durum çok da basitti ve aynı Türk filmlerine benziyordu. Fakir genç ve şımarık zengin kız!

**"Etkilenme"
önemli bir şey
çünkü ısmarlama
aşk olmuyor.**

Yaşama dair belirlemeler, genel olarak karşımıza çıkan sorunlar, sonrasında çözümlemelerimizlenetleniş.

"Çözümleme" sanki biraz da sol tandansın kullandığı bir terim ama şimdi yazacağım şarkımın arkasındaki hikâyeye en yakın anlam sanırım bu olacak. Çok da fazla şarkı var ancak biraz da bu hikâyelerin yayımlanacağı derginin hayatbakişısıyla ilgili olduğu için bu yönden yaklaşmak istedim.

Dar gelirli büyüdüm... Bunun anlamı ideolojik gerçektikle bağımızın kopuk olması demektir. Çünkü dar gelirliyseniz derlerinizi çözmek, kitap ya da gazete alıp entelektüel bir düşünce biçimiyle hayata bakmanın zor olması demektir. Tabii ki istisnalar kaideyi bozmaz ama benim durumum böyledir.

12 Eylül falan gördüm ben ama arkasındaki düzeneklerle ilgili hiçbir fikrim olmadı. Yani olayların içinde yaşırsın ama sebepler ve sonuçlar hakkında pek de bilgisi olmaz benim gibilerin... Konservatüvara girdiğim yıl, hocamın beni ilk gönderdiği iş öncesinde ben lüks yaşamdenilebilecek kadar rahat bir hayatı yaşamıştım. Benim için bu yaşam tarzı, denilerek küçümseneyen yaşam tarzına dair hiçbir şey bilmiyordum.

Yani istakozu ilk kez 1985 yılında gördüm. Bunun Türkçesi 19 yaşına kadar istakozun benim yaşamımda var olmamasıdır!

İşte "Benimle Kal" albümünün çıktığı 1995 yılı, tanıştığım bir kızın benim hayatımdaki etkisi yukarıda yazdığım sebeplerden dolayı çok önemlidir. Şimdi anlatacağım şarkılar bu albümün stüdyo çalışmaları ve yayını sonrasında ortaya çıkmış olan şarkılardır. Albüm satışları ve ilgi şahaneydi ve her şey de çok güzel gidiyordu. O sırada tanıştığım bir kızdan çok etkilendim. "Etkilenme" önemli bir şey çünkü ısmarlama aşk olmuyor. **O sihirli bileşken her ne ise formülü yok ve istediğinde elinde olmuyor. Rüzgâr gibi geliyor sana geliyor ve gidiyor. Başına gelen de tam olarak buydu.** Tek farkı rüzgâr değil, kasırgaoluşuydu. Bir esti ki bana yaptığı tesirler ekonomik dilde ancak "hasar tespit" terimiyle açıklanabilir. Türkiye'nin sayılı önemli ailelerinden birinin kızıydı ve sosyal durumu mükemmeldi.

Hani şu sosyete dergilerinde adı geçen "cemiyethayatı" denilen ve en çok fotoğrafı çekilen kızlardan... Çok hızlı bir şekildedir her şey... Sihir gibiydi. Şahane bir kızdı, güzelliği diller edesandive zaten herkesin peşinde olduğu biriydi. Çok tuhaf bir durum ama sanırım ondan etkilennememin sebebi tanıştığımızda elimi sıkma biçimiydi. Acaba herkesin elini öyle mi sıkıyordu? Şimdi bunu yazarken aklıma geliyor ama nedense hiç sormadım, keşke sorsaymışım. Öyle bir samimi biçimde elimi sıkı ki çok etkilendim ondan. Sonrasını bilirsiniz, sürekli onu görme ve arama isteği içimizi kemirir ve yanarak her şeyi ona bağlı olarak yapmaya başlarınsınız hayatınızda... Bizimki de öyle oldu ve çok da hızlı gitti.

Bu anlattığım hikâyenin tamamına şuan Amerika'da yaşayan eski menajerim de şahittir. Sırlıslıkla aşık olmuştum. Varlığı muhteşemdi. "Bulutların üstü" derler ya işte tam da öyle; ben hep oradaydım. Kız beni oradan aşağı itene kadar da orada kaldım. "Ah Çelik Ah", "En Sevdiğim Olur Musun?" isimli şarkımın giriş sözleridir. Şarkıyı yazdığım dönem tam olarak bu "ah"ların uçuştugu bir zamandır. Girişte belirttiğim ideolojik duvara işte bu kıza çarptım! Tanıştık, gezdik, dolastık, bue vakitler oldu. Bu sırada kız arkadaşımın menajerimle yaptığı bir sohbetteki yakınıması, ilk kez karşılaştığım bir gerçeklikle beni tanıştırdı. Diyordu ki "Yahu bir yabancı dil bile bilmiyor?" Yani acı bir şekilde bir ya da iki dil bilmemek ilişkide bir sorun teşkil ederecek noktaların başlangıcıydı. Ben anlamdım ki "sosyal statü sorguluyordum. Yani toplumda kabul edilerek bilinen sınıflardan

alt sınıfta oluşum sorguluyordu. Benim okuduğum eksik yanlış tarih bilgisine göre; 1789 eşit, kardeş ve özgür falan diye bir terane vardı. İşte o yokmuş! Sınıf farkı hep var ve hep de olacak! Davul bu sebeple dengi dengine çalacak! Yani o kız bana hediye olarak bir etbise, pantolon ya da gömlek alırken ben düşünüyorum ki beni düşünerek alıyor ama onun durumundan anlamam ki o benim onun formuna ve yaşam şekline uygun bir şekilde giyinmem için beni şekillendirmeye çalışıyor! Benim tüm ideolojik çözümlerimdeki sonuç, eşittiğin iki konuda kesin olmasıdır; biri ölüm diğeri de aşk... Herkes bir kere âşık olur ve bir kere ölür! Bu yasa! Herkesin bir kere ölecek olmasına rağmen âşık olduğum kızın sözleri beni ölüp ölüp diriltiyordu... Hem incinmişim hem de uzaklaşmışım ama işte o şarkıda geçen gururdan da daha güçlü bir şeydi aşk! En net hatırladığım şey duşa girip saatlerce böğürerek ağlamamdı! Aşamıyordum o duyguyu... Hem imkânsız aşk hem de aşamıyorum... Gezip tozarken ve birbirimize dokunurken hiç sorun olmayan sınıf farkı, sonuçta giderken toplumsal bir sorun oluyordu. Aslında durum çok da basitti ve aynı Türk filmlerine benziyordu. Fakir genç ve şımarık zengin kız! Zengin kız gönlünü eğlendirmek ve havasını atmak için popüler bir oyuncak almıştı ama bununla beraber yaşamak ve toplumda beraber görünmek onun sosyal statüsü sebebiyle aşılaşılanacak bir durumdu. Ben bu hikâyeleri filmlerde olur zannediyordum meğerse gerçemiş! İşte "En Sevdığım Olur Musun?" bu varoluş yasasına karşı bir teklifti ama yer çekimine karşı durmak gibi de bir şeydi. Var olan düzene karşı bir teklif: En Sevdığım Olur Musun? Hani diyorlary "Hayaller Paris gerçekler Şişhane", işte benimki de tam o hesaptı. Hatta ben Pendik'te yani Anadolu Yakası'nda büyüdüğüm için, Şişhane bile çok Avrupalı kaldı! Bizim teklif varoluş yasasının yanında çöp gibi bile kalmadı. Yitirildi gitti...

Şarkıdaki "en" güçlendirme sıfatı da sanırım benim karakterimin bozulmasının ilk işaretiydi... Çünkü sonradan gerçekten de öyle oldu; sevdiklerim vardı ve çoktu ve bunların arasında daha fazla sevdiklerim vardı. Ve işin doğrusuna bakarsanız insan aşk konusunu aştıktan sonra "nefs" yani "ego" artık eskisi gibi olamıyordu. Biz bu sosyal düzen ve statüsörgülaması tartışmalarından sonra anladık ki bir arada olabilmemiz çok zor. Benim de mesleğim çok hareketli bir dünyanın içinde geçiyor, ne bir gün aynı şehirde duruyorsun ne de her gün aynı insanları görüyorsun; çok hareketli bir hayat ve üstelik sevenin de çok aslında! **Gönlümden çıkarmıyordum o kıızı ama hem gönlüm incinmişti ve hem de çaresiz kalmıştım; sokaklara attım kendimi... Nerede akşam orada sabah!** Tam da o sıralarda çok önemli bir kadını Antalya'da bir akşam yemeği yedim. Hoş bir kadındı. O yemek sırasında, işte o âşık olduğum kadın telefonla aradımda, telefonlarıma bakan menajerim "Şu an telefonla konuşamaz, mümkün değil, X ile yemek yapıyor." demiş.

Aşk evrensel bir duygu ama sanırım ihtiras ve kıskançlık da aynı öyle! Çünkü bu konuşma sonrasında âşık olduğum ve "En Sevdığım Olur Musun?" şarkısını yazdığım ama beni sosyal statümden dolayı kendisine uygun görmeyen kız aralıksızaramaya başladı... Benim ilk sokum bu sosyalstatü sorunuyla karşılaşmamdı. Ben sevgiyle, çok güzel bir ortamda büyüdüm. Okuduğum okullarda ve yaşadığım yerlerde herkese eşitti. Kimse kimseyi aşılamaz ve üzmezdi. Yani o "aşığlanma" duygusunu ben o kıza âşık olana kadar hiç yaşamadım. Tanımadığım bir duyguydu. Bu insan üzerinde öyle tuhaf bir psikolojik etki yapıyor ki sen zannedyorsun ki onun kalbi var, sende ise et parçası... Yani o zengin ve varlıklı ve sende olmayan imkânlarla sahip olduğun için senden üstün ve senin varlığında sanki doğal olarak bir şey eksik. İşte menajerimin o konuşması sonrasında da, 1789 İhtilâlinin hikâyesi olduğunun ve hepimizizin aslanları gibi eşit olduğunun anlamıydı. Bu da ikinci soktu! Neden mi? Çünkü âşık olduğum ve beni aşığlayan o kız gitmiş, yerine varlıklı ve sosyalstatüsü hiçbir işe yaramayan bir kız gelmişti. Bu öyle bir noktaya geldi ki eve dönüşümde o kıza benim kapımda beklerken görünce, eve gitmiyor; başka bir arkadaşına ya da başka birine bulaşmışım diye bana arkadaşşıma gidip kalıyordum. İşte bu durum da bana "Selam Söyle

şarkısını yaptırdı. Bu iki şarkı arasındaki süreç altı aydır ve aslında iki karşıt duygu gibi görünse de aynı şarkıdır benim için... "Sevgimden usanmış mı? O kıza selam söyle! Neyi var neyi yoksa alsın, gitsin!" İşte şarkılar böyle güçlü duygulardan oluşuyor.

Ben buradan o kızın gücünün kendi dışındaki bir varlığa, yani paraya bağlı olduğunu ve parasız koca bir hiç olduğunu ve o güç olmadan kişiliği olmadığını anladım. Kendim ise varlığımdeki en güçlü şeyin öz güvenim olduğunu ve beni güçlü kılan şeyin kendi dışından değil, kendi varlığımdan geldiğini anlamış oldum. O kadın ve o süreç benim ben olmamı sağlayan ve hayata dair bakışımı değiştiren ve sonrasında çok ciddi bir şekilde yaşam ve tarihi sorgulamama sebep olan bir süreçtir. Aşk önemli bir duygu ama adalet, merhamet, vicdan ve ahlak da önemli duygulardır! Ne ye yazık ki aşk öyle bir duygu ki tüm bunları kasırga gibi savurupatıyor. Sen de onun savurduğu yere doğru savruluyorsun, bir o yana bir bu yana... Ben de öyle anlaşımsız ve çaresiz bir şekilde çok savruldum. Ve şimdi o benden eser yok. Hatırlardır buraya kadar yazmıştım ki kalp bir çocuk... Ne de iyi çocuktu... Altın rahmetler teslim...

Şakir Askan

kaç kadeh kırıldı sarhoş gönlümde

*Kimi görsen ona benzetme, hangi şarkıyı dinlesen
yaşanmışlıklardan bir şey bulma, hangi anıyı
hatırlasan onu hâlâ o günkü kadar çok sevdiğini
öğrenme durumu bu. Yani vahim bir durum.*

Bir yerde okumuştum, "Unutmuyoruz sadece bir örtü çekiyoruz her yaşanmışlığa. 'Hayat devam ediyor,' diyerek devam ediyoruz yolumuza. Bir gün, aniden bir fırtına ve örtü uçuyor. İşte yine karşınızda tüm yaşanmışlıklar. Hayatımız geçmiş, bugün ve gelecekten ibaret. Bu üçlü asla ayrılmıyor birbirinden. Üçüyle de yaşamayı öğreniyoruz zaman nehri aktıkça" diyorodu. İşte bu şarkı da örtü çekilmeye çalışılan ama her hafif rüzgârda açılan bir yaşanmışlığın hikâyesi.

Seksenli yıllardı. Bankada çalışıyordum. Yazdığım şarkılar yeni yeni albümlerde çıkmaya başlamıştı. Beynimde maddi sorunlar yavaş yavaş azaldıkça yerini duygusal sorunlar işgal etmeye başlamıştı. Mazi peşimden doludizgin koşuyor, duyduğum her sesteki örtünün uçup gitmesini izliyordum. Artık akşamları anılarla beraber bir hayalî tüketiyordum kadehleri. Aslında unutmak, insanı oğluna verilen en büyük nimetmiş. **Ama bu nimetten biz duygusal sorunlar pek faydalanamıyormuşuz. Aslına bakarsanız unutmak da istemiyordum.** Hatırlamak, daha fazla hatırlamak istiyordum sanki. Şimdi neredeydi, kiminle, mutlu muydu, o da beni hatırlıyor muydu? İnsanın kalbine çivi gibi çakılan cevapsız bir sürü sorular. Unutmak istedikçe daha bir derine batma durumu bu. Kimi görsen ona benzetme, hangi şarkıyı dinlesen yaşanmışlıklardan bir şey bulma, hangi anıyı hatırlasan onu hâlâ o günkü kadar çok sevdiğini öğrenme durumu bu. Yani vahim bir durum.

İşte yine böyle vahim bir durum gecesinde, birkaç kadeh avunmaya çalışırken döküldü bu mısralar. Bir seferde, eksiksiz. Zaten kafamda yıllardır yazılmış, hazır duran, sadece kâğıda geçirilmeyi bekleyen mısralar.

Bu sözleri Burhan Bayar da çok güzel besteledi. Daha önce birkaç sanatçı okudu ama Müslüm Gürses şarkıyı bütün kitlelere duyurdu. **Meğer benim durumumda, aynı duyguları yaşayan ne kadar çok insan varmış.** Ben kendimi anlatırken milyonların derdini anlatmışım. Şarkı zamansız, yaşsız bir şarkı oldu. Dillere, gönüllere düştü. Sevdâ çekenlerin, ayrılanların yoldaşı oldu. Kaç kadeh kırıldığı hatırlamayanlar nitecellisi oldu. Şarkı artık benden çıktı, kimin

**Ben kendimi
anlatırken
milyonların derdini
anlatmışım.**

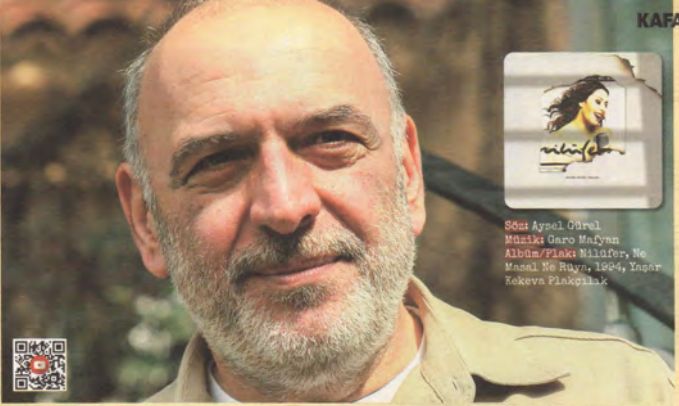

Söz: Şakir Askan
Müzik: Burhan Bayar
Albüm/Plak: Müslüm
Gürses, Kışkındım, 1986,
Bayar Müzik

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Fotoğraf: Duygu Özbekçi Milli

Söz: Aysel Gürel
Müzik: Garo Mafyan
Album/Plak: Nilüfer, Ne
Masal Ne Ruya, 1994, Yaşar
Kekeva Plakçılık

Garo Mafyan

sevda sardı başımı

İndik İstanbul'a. A bird e ne göreyim? Yeşilköy'de batı apronun önündeyiz. Adam çantasını koymuş uçağın dibine, "Hadi iyi bayramlar!" dedi ve kaçtı gitti Onno tatile.

Zamanında uçtuğumuz yıllarda, yine bir gün Hezarfen'de çalışma yapıyorum. Bir anda kuleden bir şey geldi. O zaman Delta Bravo Charlie diye bir uçakla uçuyoruz, Cessna. Delta Bravo Charlie'ye "iniş" dediler. İniş yaptım, hiçbir şey yok yani. Pacengo'ya çalışıyorum. Bir de baktım Onno koşa koşa geldi. "Beraber uçabilir miyiz," diye. "E tamam, niye olmasın?" diye başladık uçmaya. Bir yarım saat Pacengo, trafik, bilmem ne falan derken "Onno," dedim işte, eski günleri konuştuk. Geçmiş konuştuk. Güzel şeyleri konuştuk. Müzik, yemek, keyifli şeyler. Ondan sonra, "Hadi Yeşilköy'e döneлим artık," dedim. "Onno," dedim, "hayrola?" dedim. Bak hâlâ utaniyorum söyleyemiyorum. "Ne var Onno?" dedim. "Ne olur kızmayacaksınız ama." "Onno Allah'ını seversen uçuyoruz niye kızayım ki?" dedim. Dedi ki "Bak, Nilüfer'in albümünü yapıyorum. Bir parça eksik. Ben Bodrum'a gideceğim, üç dört gün orda bekleyeceğim. Ben bir fırsat yarattım. Ve ihtiyacımda var bu dinlenmeye. Bu parçayı

atmazsan ben bu tatile gidemem." "Ya," dedim, "bunu telefonla niye anlatmadın?" "Ya baş başa konuşalım diye." "Onno," dedim, "bunu bir yerde oturup konuşabiliriz. Ta İstanbul'dan Hezarfen'e gelip ondan sonra tekrar dönmek gereksiz," falan filan diye. Neyse uzahtım. İndik İstanbul'a. A bir de ne göreyim? Yeşilköy'de batı apronun önündeyiz. Adam çantasını koymuş uçağın dibine, "Hadi iyi bayramlar!" dedi ve kaçtı gitti Onno tatile. Karşısında ağzım açık bakakaldım. İnanamadım. Hazır her şeyi, hazırlamış. Ben de arkasından el salladım sadece. O uçak, kazayaptıkları uçaktı işte. Neyse ben parçayı yaptım. "Sevda Sardı Başımı" diye bir parça. Ondan sonra geldi dinlettim. "Ben bu tatile gitmekle iyi etmemişim, muhteşem parça."

Hayatımızdaki, gene çok güzel anılardan herhâlde bir sürüsünden bir tanesi. Ama işte aramızda yok. Nur için yazdım. "Hayatın, hayatın, hayatın." Hayatını bu yolda kaybedenlerin hepsine Allah'tan rahmet dilerim.

**Arkasından
el salladım sadece.
O uçak, kaza
yaptıkları uçaktı
işte.**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranney.org>

Söz: Eda Özalka &
Metin Özalka
Musik: Metin Özalka
Album/Pişi: Ajda Pekkan,
1993, Tempa Müzik Üretim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Metin Özülkü

eğlen güzelim, gününü gün et

Mutfağa girdiğimde masanın üzerinde duran, çalakalem yazılmış bir not gördüm. Bana ithaf edilen bir mektup olduğunu fark edebilmem çok uzun sürmedi... Sitem doluydu. "Eğlen güzelim eğlen, ben vazgeçmişken eğlen" diyordu, "karaları ben bağlarım, sende vakit çok erken" diyordu mektup...

Doksanların başıydı, sevdamızın ilk yılları... Eda, müzik öğretmenliğini yeni bırakmış olmanın buruk hüznünü yaşıyor, bense küçük yaşlarda başladığım müzik hayatımın en verimli yıllarında olduğumu hissederek büyük bir motivasyonla, yorgunluk nedir bilmeden çalışıyordum. Birkaç yıl olmuş evleneli ve ekonomik açıdan bizim için elbette sıkıntılı günler... Ama ben çocukluğumda kafama koymuşum; müzikten para kazanacağım ve evimi, çocuğumu, çocuğumu bu yolla geçindireceğim. Bu düşünceler içinde 1990 yılından itibaren stüdyo çalışmalarım yoğunlaştı. Hem beste hem de aranje çalışmalarım günden güne hız kazandı ve bunun sonucunda, yeni evli bir çift olarak Eda'yla birbiriimize ayırabileceğimiz zamanlar da doğal olarak azaldı. Ama her şeyi rağmen mümkün olduğu kadarıyla yuvamızın düzenini aksatmamaya çalışıyorduk.

Şimdi gelelim hikâyenin asıl kısmına...

Sanırım 90 veya 91 yılıydı. O günlerde Suadiye'de yemyeşilağaçlarla kaplı bir bahçe içerisinde yer alan stüdyoda, öğle ortalamı 12-14 saatlik çalışmalar yapıyor ve Seyyal Taner, Hakan Peker, Aykut Gürel, Sertab Erener, Ercan Saatçi, İzel, Sinan Özen, Levent Yüksel, Seden Gürel, Sezen Aksu gibi birçok arkadaşla birlikte, daha sonradan "90'lar Pop" olarak adlandırılan dönemin oluşumuna katkıda bulunuyorduk. Bazı günler sabahlara kadar çalıştığımız da hatırlıyorum. Hayatımın en özel ve güzel günleriydi diyebilirim.

O günlerden birinde sabah evden çıkarken, Eda; uzun zamandır baş başa romantik bir yemek yiyemediğimizi, o akşam bir sofraya hazırlayacağımı ve benim de yemek saatinde evde olmamı istediğini söyledi. Ben de işlerimi erken bitireceğimi ve geç kalmayacağımı söyleyerek çıktım evden... Stüdyoya gittim, çalışmaya başladım. Şarkılar, ses kayıtları, notalar, gelenler, gidenler derken, o karambol içerisinde verdiğim sözü unuttumum. 20.30 gibi evde olmam gerekirken, gece yarısı geç bir saatte kendimi evin kapısında buldum ve DA-DA-DA-DAAAAA! Kapı duydum...

Anahtarımı açtım kapıyı ve girdim içeri. O anda durumum ciddiyetini daha iyi kavradım. Eda yatmıştı ve belli ki bana bozulmuştu. Normalde saat ne kadar geç olursa olsun, beni bekler ve

kapıyı açardı. Ama bu sefer durum farklıydı... Üzüldüm, gerildim ve biraz sakinleşebilmek için su içmek üzere mutfağa girdiğimde masanın üzerinde duran, çalakalem yazılmış bir not gördüm. Bana ithaf edilen bir mektup olduğunu fark edebilmem çok uzun sürmedi... Sitem doluydu. "Eğlen güzelim eğlen, ben vazgeçmişken eğlen" diyordu, "karaları ben bağlarım, sende vakit çok erken" diyordu mektup...

Aslında ben, ailem ve yuvam için bütün gün çalışmıştım, yorulmuştum. Ama o kim bilir neler kurmuştu kafasında... Her şeyi rağmen hatalı olan bendim; verdiğim sözü unuttuğum. "Kendimi nasıl affettirebilirim" diye düşündüm ve çözümü kendimce, buldum.

Bakalım işe yarayacak mıydı... **Aldım elime gitarımı ve Eda'nın şiiir gibi yazdığı mektubu şarkı hâline getirmeye karar verdim.** Sabaha kadar çalıştım ve gün ağarırken içime çok sinen bir şarkı çıktı ortaya.

Saat sabahın yedisini falan oldu. Heyecanla hemen çay demledim ve bir kahvaltı tepsiyi hazırladım. Bir elimde gitarım diğer elimde kahvaltı tepsiyle sessizce yatak odasının kapısından içeriye süzülüm. Prensesim miş miş uyuyordu, benim kalbim ise kıpır kıpır... Çok merak ediyordum, acaba nasıl bir tepki gösterecekti? Çünkü o güne kadar böyle bir küstük falan yaşamamıştık. Usluca yatağın kenarına oturdum, tepsiyi de bir kenara koydum ve çok minik seslerle gitarıma dokunup şarkının giriş melodisini çalmaya başladım. Gözlerini açtı ve o anda ben de şarkıyı söylemeye koyuldum. "Düşün düşün aşamıyorum engelleri, varamıyorum yanına çarelerin" diye devam ettim. O kadar şaşkındı ki Eda'nın o anki bakışlarını unutabilem mümkün değil. Bulduğum çözüm işe yaradı... Birbirimize sarıldık.

"Eğlen Güzelim" bizim en özel şarkılarımızdan biridir ve çok değer verdiğimiz bir yorumcumun sesinden insanlara ulaşmış ve sayesindeyeleşmiştir. Şarkılar çoğunlukla hayatın içinden çıkar ve her dinleyici şarkılarda kendi hayatını arar. "Eğlen Güzelim" de bizim hayatımızın içinden çıkması ama kim bilir bu şarkıyı sevenler, dinlerken ne hayaller kurmuştur...

Yaşasın müzik! Yaşasın şarkılar!

Sevgi ve saygılarımla...

Şarkılar çoğunlukla hayatın içinden çıkar ve her dinleyici şarkılarda kendi hayatını arar.

Zara

Çalın Davulları

İnsanın boğazına düğüm düğüm kelimeler dizen ama kendisini anlatmak yerine haykırarak söyleten bir türkünün hikâyesini anlatacağım sizlere... Çalın Davulları..

“Aşk bir kimyadır, onun madeni can olur; aşk bir gevherdir, onun mekânı kân olur. Aşk bir zevktir, onun da şeydalar var; aşk bir hurûştur, onun da deryaları var,” demiş Sîyan Paşa, Tazarru'nâme'sinde...

Âh mine'l Âşk... Yani "aşktan ah çekme"... Bizler bir "ah" çekeriz ki yanan gönlün bacasından tüten o ah tüm cihanı sarar, etkiler, yakar, kavurur. Nice nice hikâyeler okuruz ki her insan bir dünya, bir roman ve bir film gibi dolu dolu sınavlarla yaşar hayatını. Âh mine'l Âşk... Sanki hüznülü bir hikâyeyi anlatır. Kavuşamayanlara teselliverir. Bana "bu cümleyi çiz" deseniz, bir göz ve pınarında bir damla çizerdim. Bazen kelimeleri yetmez çünkü. İçi dolu bir bakış anlatır bazen sadece...

İnsanın boğazına düğüm düğüm kelimeler dizen ama kendisini anlatmak yerine haykırarak söyleten bir türkünün hikâyesini anlatacağım sizlere... Çalın Davulları...

Selânik'tetüccar birinin çok güzel bir kızı vardır. Tek kızdır ailenin. Kızını mutlu edecek, aileye zarar vermeyecek, gönlüne göre birine vermek için yanıp tutuşur babası. Yakınlarıdaki köylerden birisinin fakir delikanlısı (Mehmet) köyüne düğme, kumaş, bez gibi şeyler almaya, gelip gitmeye başlar tüccarın yanına. Köylüler bu delikanlıya o kadar güvenirlir ki herkes parasını bu mutemet (güvenilen, inanılan) çocuğa teslim eder ve siparişlerini sıralar. Bütün köyün, parayı bu delikanlıya vermesi ve güvenmesi adamın çok hoşuna gider. Bu genç ve yakışıklı çocuğa artık alıcı gözle bakmaya başlartüccar. Önce işi teklifeder. "Gel bakalım delikanlı, ben yalnız

Bizler bir "ah" çekeriz ki yanan gönlün bacasından tüten o ah tüm cihanı sarar, etkiler, yakar, kavurur.

çalışıyorum. Köyün uzakta değil nasılsa, istediğin zaman gider gelirsın, gel benimle çalış," der. Delikanlı kabul eder. Bu sırada tüccarın kızı da gelip giderkenateş bacayı sarar ve birbirlerine âşık olurlar. Adamın istediği kendiliğinden gerçekleşir. **Bu ikiyeğ evlenme kararıyla hazırlıklara başlarlar, tam evlenecekken o zaman bir salgın türer... Tifo...** İnsanlar bu hastalıktan muzdarip, resmen tabiri caizse kırılır. Kız, maalesef bu hastalığa yakalanıpölür. Bu arada o kadar çok cenaze kalkıyordu ki sürekli sela okunur... Aman ölüm, zalim ölüm üç gün ara ver...

Kızın hastalığıayakalanması, ölüm döşeğine düşmesi ve ölmesi Mehmet'in ağzından sunulur türkûde. Bu Mehmet'in ağıdıdır. Mehmet, ölen kızın ağızıyla kendi ağıdını yakıyor.

1. Kıta: Tasvir / Ölüm ve ölümü kabul
2. Kıta: İsyân
3. Kıta: İntizâr

Çalın davulları

*Çalın davulları çaydan aşığıya amman amman
Mezarımı kazın (bre dostlar) belden aşağıya
Koyun sularımı kazan dolunca (amman)*

*Aman ölüm zalim ölüm üç gün ara ver
Al başımdan bu sevdâyı götür yare ver*

*Selânik içindesela m okunur (amman)
Selâmin sedası (bre dostlar) cana dokunur
Gelin olanlara kınayakılır (amman)*

*Aman ölüm zalim ölüm üç gün ara ver
Al başımdan bu sevdâyı götür yare ver*

*Selânik selânikvıran olasın (amman)
Taşınıtoprağacını sellerelasın
Sende benim gibi yarsız kalasın (amman)*

*Aman ölüm zalim ölüm üç gün ara ver
Al başımdan bu sevdâyı götür yare ver*

Esiden değiştirmeye gücümüzün yetmediği durumlara yenik düşerdi aşk, şimdi ise yettiği durumlara yenik düşüyor... Fiziken yenik düşse de hep aşk kazanıyordu, şimdi hepimiz kaybediyoruz...

Mehmet Ali & Akşamsefası

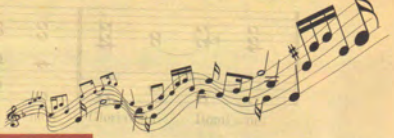

Söz: Anonim
Yaz: Rumeli
Derleyen & Notaya Alan:
Nihat Kaya

Mirkelam

unuttum o duyguları

"Nemli havalar bu ara." Hani susar ya her şey, konu bulmak için cümleye başladığımızda, hatta bazen aynı anda. Derim ki arkasından, "Rüzgâr da yok." Uçarken değdiğinde beni de kendisine kattığı vücudun, göğsün bir yelkenli olduğu ö hisler yok artık.

O duyguları unuttum aslında. Tümünü mü? O coşkuyu, o anki balkonun penceresini açarken, sardunyanın renklerinin bana verdiği şeyi. İçimdekine neden olan. Resimleri hatırlıyorum. Şipşak zaman tik tak. Sen beni. Çat orada burada peki ama duygular nasıldı, neydi, niyeydi? Pat.

Odada:

Yere bir bıçak düşüyor masadan. Ayağımın yanına diklemesine ya batsakesse parmaklarımı. Aldım yerden, gözlerim sapını tuttuğum ellerimden ucuna, parlak inceliğine doğru kaydı. Ve havale ettiğim onca şey kaybolur gibi oldu. Kaybolmadı, düşmedi de masadan. Öylece duruyor bıçak, ona yüklediğim tüm suç korku hâliyle yan. Her zaman suçlu olacak, çoğunlukla korkulacak ekmeği keserken, domatesi doğrarken. Kalbim gibi ah işte yine ve hep, senin gibi.

Odada:

"Nemli havalar bu ara." Hani susar ya her şey, konu bulmak

ıçın cümleye başladığımızda, hatta bazen aynı anda. Derim ki arkasından, "Rüzgâr da yok." Uçarken değdiğinde beni de kendisine kattığı vücudun, göğsün bir yelkenli olduğu o hisler yok artık. Unuttum o duyguları. Almış götürmüş mü rüzgâr onları uzaklara, tüm rüzgârların birleştiği fırtınaların olduğu adalara? İnsanların ayak basmadığı denizlerin ortasındaki dağ parçalarına. Arka sahilde kayalıkların dalgaları parçaladığı. Bizden esen, oralarda toplanıp sönen, son nefesini veren duygular. İki r ile. Saklanıp kötü örnek olmama içgüdüleriyle gençlere, nehrin tersi ölümüne.

Herkesten biraz birikiyorlar ve sonuç dev fırtınalar. Bir yelkenli nahif, nasıl dayanır bu dalgalara? Yaralı duygular tonluk gemileri batırırken o tehlikeli anlarıyla -çok uzattım bitiyor- son nefesini rüzgârlara verirken. Sıkıntısı geriye bana kalıyor, geriye ne ne? Çekmek kalıyor bana kürekleri. Seyredip olanları adadan, hadi dön gel geri. Kalsan iyiymi, dönsen yüreğinde bir bıçak gibi yüreğinde, bir ömür gibi katacak, hep de suçlanacak. Vicdanlarda senelerce yatacak. Güneşi görebildiğim pencerede tül uçup uğulduyor, bir şeyler hatırlıyorum, uzaklardan bir kuş bir serçe, uzakta bir martı bir karga sesi, ağaçlar.

Odada:

İçeride, orta boşlukta birkaç sinek bana umursamadan dönüyor, birbirini kovalıyor. **Yavaş yavaş hatırlamaya başladım galiba evet evet, bana demiştin ki "Bir kuşun kanatlarından bir sineğin kanatlarına aşk bu aka da konar boka da."**

Bu düşünceleri koyup da kenara... Masa lambasını çektim biraz. Simdi daha net. Bana "Uyandırmadım gidecektik ama öyle güzel uyuyordun ki," dedin. Demiştin. **Ayrılacağımızı biliyordum o anda ve her o andan sonra. Bu yüzden yazdım bu şarkıyı.** Herkes yazabilir, yazamasa da yazayabilir. Şart değil.

Şimdi bu düşünceleri koyup kenara o şarkının hikâyesini yazmak çok zor olacak ne bileyim, sanırım olmayacak bu toplandığımız masada.

**Bizden esen,
oralarda toplanıp
sönen, son nefesini
veren duygular.
İki r ile.**

YLEDİK HER ŞEYE RAĞMEN BU VERYÜZÜND
LAR SÖYLEDİK **HER ŞEYE** RAĞMEN BU YE
EDİK HER ŞEYE **RAĞMEN** BU VERYÜZÜND
E RAĞMEN **BU VERYÜZÜNDE** ŞARKILAR
Y VERYÜZÜNDE **ŞARKILAR** SÖYLEDİK HER
ÜNDE ŞARKILAR **SÖYLEDİK** HER ŞEYE RAĞ

Kâzım Koyuncu